

Trong miếu Thiết Thương

Thuyền vừa cập bến, hai ba mươi người bước lên, bọn Bành Liên Hồ, sa Thông Thiên đều có trong đó. Hai người lên bờ cuối cùng một cao một thấp, người cao là Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim, người thấp là bang chủ Thiết chưởng bang Cừu Thiên Nhận. Xem ra Hoàn Nhan Hồng Liệt cây có Ấu Dương Phong, Cừu Thiên Nhận hai người xuất mã, lần tỷ võ này chỉ thắng chứ không có bại nên ngang nhiên đích thân trở lại Giang Nam.

Hoàng Dung chỉ Cừu Thiên Nhận nói: -Cha, con bị lão già kia đánh trúng một chưởng suýt nữa mất mạng.

Hoàng Dục Sư lúc ở Quy Vân trang đã thấy Cừu Thiên Nhận giở trò nhưng không biết đó là Cừu Thiên Trượng mạo nhận, nghĩ thầm bằng vào một chút đạo hạnh nhỏ nhoi của y thì làm sao đánh được con gái mình, cảm thấy kỳ lạ. Lúc ấy Ấu Dương Phong đã gặp bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, hạ giọng bàn bạc.

Qua hồi lâu, Ấu Dương Phong bước tới cạnh Hồng Thất công nói: -Thất huynh, đến hội tỷ võ người không giúp bên nào, có đúng là chính miệng người nói ra câu ấy không?

Hồng Thất công nghĩ thầm: -Mình có lòng mà không có sức, muốn giúp cũng không giúp được.

Đành trả lời: -Cái gì mà hội với không hội, ta là nói ngày mười lăm tháng tám.

Ấu Dương Phong nói: -Thì đúng là thế. Dục huynh, phái Toàn Chân và Giang Nam thất quái tìm người trút giận, người là tôn sư một đời, động thủ với bọn người này sẽ mất hết thân phận, để huynh đệ thu xếp cho người, người chỉ cần chấp tay đứng xem được không?

Hoàng Dục Sư đã nhìn thấy trận thế đôi bên: nếu Hồng Thất công không ra tay, Toàn Chân chưa tử nhất định sẽ chết sạch dưới độc thủ của Ấu Dương Phong, phái Toàn Chân không khỏi tan rã từ đây, nếu Quách Tĩnh giúp đỡ giữ vị trí sao Thiên toàn thì Ấu Dương Phong lại không phải là đối thủ của trận Thiên Cang Bắc đầu, nhưng nếu thành tiểu tử ngốc này lại cứ lằng nhằng với mình thì tình thế lại khác, nghĩ thầm: -Gã tiểu tử Quách Tĩnh miệng còn hôi sữa mà sự tồn vong họa phúc của cả phái Toàn Chân đều gắn chặt với suy nghĩ nhất thời của y, Vương Trùng Dương dưới đất mà biết, cũng chỉ còn cách cười gượng.

Ấu Dương Phong thấy y trầm ngâm không trả lời, nghĩ thời cơ sẽ lập tức trôi qua, nếu Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông tới lại không dễ đối phó, bèn hú dài một tiếng, quát: -Mọi người động thủ đi, còn chờ gì nữa?

Hồng Thất công tức giận nói: -Người nói tiếng người hay là chó đánh rắm đấy?

Âu Dương Phong chỉ lên trời một cái cười nói: -Đã qua giờ Tý, bây giờ là sáng sớm ngày mười lăm rồi.

Hồng Thất công ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vàng trắng tròn dần dần lặn về phía tây, một nửa bị mây đen che khuất, quả nhiên đã là cuối giờ Tý đầu giờ Sửu. Âu Dương Phong xà trượng điềm ra, đột nhiên đánh tới giữa ngực Khuru Xử Cơ.

Toàn Chân lục tử thấy đại địch trước mặt, bọn Bành Liên Hồ lại đứng bên cạnh nhìn chăm chăm, nghĩ thầm: -Hôm nay nếu hơi không cẩn thận, ắt sẽ toàn quân tan nát.

Lúc ấy phần chấn tinh thần, hết sức chống cự Âu Dương Phong, chỉ đấu vài hợp sáu người đã không kìm được thềm kêu khổ. Lúc ấy Tây độc có ý muốn ra oai trước mặt đông người, thi triển toàn sát thủ lợi hại, nhất là hai con rắn độc trên xà trượng lúc co lúc duỗi, chọt cắn chọt mổ càng khiến người ta không sao đề phòng. Bọn Khuru Xử Cơ, vương Xử Nhất mấy lần phóng kiếm đâm, nhưng làm sao đâm trúng được?

Hoàng Dung thấy Quách Tĩnh trợn mắt nhìn cha, chỉ vì ngại Hồng Thất công nên ngần ngại không dám ra tay, linh cơ chột động, nói: -Cả ngày chỉ lo báo thù rửa hận, hừ, kẻ thù giết cha thật sự đã tới thì lại sợ sệt.

Quách Tĩnh được nàng một câu nhắc nhở, trợn mắt nhìn nàng một cái, nghĩ thầm: -Cứ giết thẳng chó Kim kia trước rồi tìm Hoàng Dục Sư cũng không muộn.

Bèn rút chuỷ thủ ra xông về phía Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Sa Thông Thiên và Bành Liên Hồ đồng thời sấn ra chắn trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt. Quách Tĩnh ngọn chuỷ thủ lật tay đâm chếch ra, Bành Liên Hồ nhắc hai ngọn Phán quan bút gạt đỡ, keng một tiếng, chỉ thấy hồ khẩu tê chồn, Quách Tĩnh đã lướt qua hai người. Công phu Di hình hoán vị của sa Thông Thiên không chặn y kịp, vội phi thân đuổi theo. Linh Trí thượng nhân và Lương Tử ông đều cầm binh khí đứng chặn phía trước.

Quách Tĩnh tránh qua hai ngọn Thấu cốt đinh của Lương Tử ông phóng tới, tay kiếm tay chưởng ra chiêu Chi dương xúc phiên xông vào. Lương Tử ông thấy đòn tới lợi hại, vội lặn tròn xuống đất tránh ra, Linh Trí thượng nhân thân thể to béo, hành động bất tiện, lại nghĩ nếu mình cũng tránh, địch nhân sẽ xông tới trước mặt Triệu vương gia, lập tức nhắc song bạt thẳng thấn đón đỡ chiêu ấy của y. Chỉ nghe hai tiếng choang choang vang rền, đôi bạt đã bị chưởng lực đánh bay lên không, chưởng phong của Quách Tĩnh lại vỗ tới giữa mặt. Linh Trí thượng nhân cây chưởng lực thâm hậu, lại thêm trên chưởng có độc, lập tức vùng chưởng đánh ra, đột nhiên thấy khí ở ngực tắt nghẽn, cánh tay tê rần, bàn tay nhũn ra rũ xuống, khớp cổ tay đã bị đánh gãy, công phu độc chưởng không thi thố gì được. Y đầu óc rối loạn, ngã ra bất động. Lúc ấy nếu Quách Tĩnh thừa thế đánh thêm một chưởng thì sẽ lập tức lấy

được tính mạng của nhà sư Tây Tạng này, nhưng y muốn giết Hoàn Nhan Hồng Liệt nên không nhìn tới Linh Trí thượng nhân nữa. Hai chiếc đồng bát trên không lấp lóe ánh vàng lần lượt rơi xuống. Keng một tiếng, chiếc thứ nhất đập trúng đầu Linh Trí thượng nhân, may là rơi ngang xuống, nếu không thì mép bát sắc như đao nhất định đã chẻ cái đầu trọc của y làm hai, kế đó lại keng một tiếng, lần này tiếng vang còn lớn hơn, chính là chiếc thứ hai rơi xuống, đôi bát đập vào nhau vang rền ong ong không dứt, vang ra xa xa trên mặt hồ.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy Quách Tĩnh chân không dừng bước, liên tiếp vượt qua bốn cao thủ, trong chớp mắt đã tới trước mặt mình, bất giác cả sợ, kêu lên: - Ái chà!

Rồi co chân bỏ chạy. Quách Tĩnh cầm kiếm đuổi theo, được vài bước trước mắt bóng vàng chớp lên, hai phát chưởng bên cạnh chênh chéch đánh tới Quách Tĩnh nghiêng người tránh qua, đoản kiếm đâm ra, thân hình lại bị chưởng phong đánh dạt đi, vội sấn lên một bước, thấy địch nhân chính là bang chủ Thiết chưởng bang Cừu Thiên Nhận. Quách Tĩnh biết y võ công cao cường hơn mình, không thể nghĩ tới chuyện truy sát kẻ thù nữa, lập tức tay trái vung kiếm, tay phải phát chưởng, liền ngưng thần tiếp chiến.

Bành Liên Hồ thấy Quách Tĩnh bị Cừu Thiên Nhận chặn đứng, Lương Tử ông và sa Thông Thiên song song đứng chặn trước mặt Hoàn Nhan Hồng Liệt, nguy hiểm đã qua, lập tức vọt tới trước mặt Kha Trấn ác, cười nói: -Kha đại hiệp, tại sao Giang Nam lục quái chỉ có một quái tới?

Kha Trấn ác thiết trượng đã bị Hoàng Dung đẩy xuống Nam Hồ, nghe địch nhân buông tiếng chiêm chọc, vung tay phát ra một ngọn độc lãng rồi lập tức nhảy lùi về phía sau. Dưới ánh trăng mờ mờ, ngọn thiết lãng lướt gió bay ra, Bành Liên Hồ đã ném mùi đau khổ của chất độc trên loại ám khí này, quả thật là con chim phải cung sợ cành cây cong, không dám vung Phán quan bút đỡ gạt, vội chống mạnh hai ngọn bút xuống đất nhảy vọt lên không, chỉ nghe vù một tiếng, ngọn thiết lãng lướt qua dưới bàn chân y. Y thấy Kha Trấn ác trong tay không có binh khí, nghiêng rằng một cái, cầm bút sấn mau tới.

Kha Trấn ác chân bị tàn tật, lúc bình thời đi lại toàn nhờ vào thiết trượng để chi trì, nghe tiếng địch nhân lướt tới như gió, đành miễn cưỡng nhảy qua bên cạnh hai bước, lúc chạm đất chân trái khuỵu xuống suýt ngã lăn ra. Bành Liên Hồ cả mừng, ngọn bút bên trái hộ thân đề phòng tuyệt kỹ ám khí của y, ngọn bút bên phải đâm mạnh xuống lưng y. Kha Trấn ác nghe tiếng xét hình, lặn một vòng tránh ra. Ngọn Phán quan bút của Bành Liên Hồ đâm xuống tảng đá dưới đất, bắn ra mấy tia lửa, quát: - Thằng giặc mù, xem người gian hoạt tới đâu!

Ngọn bút bên trái lại phóng tới. Kha Trấn ác vừa lặn một vòng, vù một tiếng lại phóng ra một ngọn độc lãng. Linh Trí thượng nhân tay trái đỡ

cổ tay phải, đang lú la lú lo dùng tiếng Tây Tạng chửi người, đột nhiên thấy Kha Trấn ác lặn tới cạnh bèn giơ chân đạp mạnh xuống. Kha Trấn ác nghe thấy tiếng gió, tay trái chống xuống đất một cái lặn chéch ra, nhưng y tránh khỏi cái đạp ấy của nhà sư Tây Tạng nhưng không tránh khỏi đôi bút đâm tới, chỉ thấy sau lưng đau buốt, thềm kêu không hay, chỉ đành nhắm mắt chờ chết, chợt nghe một giọng trong trẻo quát: -Cút đi!

Kế đó là một tiếng “ái chà?”

Kế lại bùng một tiếng. Nguyên là Hoàng Dung dùng Đả cầu bổng pháp chặn đứng thiết bút, thuận thế hất ra ngoài, làm Bành Liên Hồ chúi xuống.

Chiêu này cũng đúng là chiêu hất ngọn trượng của Kha Trấn ác mới rồi, chỉ là Bành Liên Hồ cứ nắm chặt đôi Phán quan bút, thế nào cũng không chịu buông, nên cả người cả bút chúi xuống đất.

Bành Liên Hồ vừa sợ vừa giận, lồm cồm bò dậy, thấy Hoàng Dung cầm trục bổng bảo vệ cho Kha Trấn ác đứng lên. Kha Trấn ác chửi: -Tiểu yêu nữ, ai cần người cứu ta?

Hoàng Dung quát: -Cha, người chiếu cố cho lão mù ngu ngốc này, đừng để người ta dả thương y.

Nói xong xông lên giúp Quách Tĩnh, hai người đánh Cừu Thiên Nhận.

Kha Trấn ác đứng ngăn người ra, nhất thời mờ mịt không biết làm gì.

Bành Liên Hồ thấy Hoàng Dục Sư đứng khá xa, quay lưng lại phía mình, tựa hồ không nghe lời con gái nói, lúc ấy rón rén núp sau lưng Kha Trấn ác, Phán quan bút đột nhiên đánh ra. Chiêu này mãnh liệt tàn độc, cho dù Kha Trấn ác có thiết trượng trong tay cũng chưa chắc đã đỡ được, đã thấy sắp đắc thủ, đột nhiên vù một tiếng, một vật xé gió bay tới đập lên Phán quan bút của y, lập tức nát vụn, là một viên đá nhỏ. Cái ném ấy đánh y hồ khẩu tê chồn, ngọn Phán quan bút rơi luôn xuống đất. Bành Liên Hồ giật nảy mình, không biết viên đá ấy từ đâu bay tới mà kinh lực lại vô cùng mạnh mẽ, chỉ thấy Hoàng Dục Sư hai tay chấp lại sau lưng, vẫn nhìn đám mây đen ở chân trời không hề ngoảnh lại.

Kha Trấn ác lúc ở Quy Vân trang đã nghe qua công phu Đàn chỉ thần thông, biết Hoàng Dục Sư ra tay cứu mạng, lại càng tức giận hơn, xông tới sau lưng y gầm lên: -Bảy huynh đệ chết hết chỉ còn một người, giữ lại làm gì?

Hoàng Dục Sư vẫn không quay đầu, đợi đến khi y tới sau lưng chỉ còn ba thước mới khẽ vung tay trái về phía sau một cái. Kha Trấn ác chỉ thấy một luồng lực đạo mạnh mẽ xô tới, không tự chủ được ngã ngửa ra ngồi phịch xuống đất, chỉ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, nhất thời không sao đứng lên được. Lúc ấy trời càng tối đen, trên mặt hồ bốc lên một làn sương mù mênh mông, dâng lên trên cù lao, chân của mọi người đều bị

che khuất trong làn sương mù.

Quách Tĩnh được Hoàng Dung giúp đỡ đã đánh ngang sức với Cừu Thiên Nhận. Bên kia phái Toàn Chân đã nguy cấp vô cùng, Hách Đại Thông bị xà rượng quét trúng chân, đạo bào của Tôn Bất Nhị bị xé mất một bên. Vương Xử Nhất thảm hoảng sợ, biết nếu đánh thêm thì không bao lâu bên mình nhất định có người không chết cũng bị thương, bèn nhân lúc Mã Ngọc và Lưu Xử Huyền tiến lên tấn công liền rút trong bọc ra một ngọn pháo Lưu tinh châm lửa, chỉ nghe soạt một tiếng, một đạo ánh sáng vạch thẳng lên trên không.

Nguyên là Toàn Chân thất tử ai cũng thu nhận không ít đồ đệ nên đệ tử đời thứ ba trong phái rất đông, ngoài Doãn Chí Bình còn có Lý Chí Thường, Trương Chí Kính, Vương Chí Thản, Kỳ Chí Thành, Trương Chí Tiên, đều ngang hàng với y.

Lần tử võ ở lầu Yên Vũ tại Gia Hưng này, thất tử rất sợ bọn Bành Liên Hồ, sa Thông Thiên mang theo nhiều lâu la để cạy đông thủ thắng nên đều dắt đệ tử môn hạ cùng tới Gia Hưng, dặn họ chờ cạnh Nam Hồ, nếu thấy pháo Lưu tinh bắn lên thì lập tức tới tiếp viện. Lúc ấy Vương Xử Nhất thấy cục diện bất lợi bèn phóng pháo Lưu tinh. Nhưng sương mù dày đặc, cách nhau mấy bước không thấy rõ bóng người, chỉ sợ bọn đệ tử chưa chắc có thể xông qua làn sương mù mà tới.

Lại đấu thêm một lúc, sương mù càng dày đặc, mọi người đứng giữa không khí ẩm thấp đều cảm thấy rất khó chịu. Mây đen trên trời cũng càng lúc, càng dày, ánh trăng xuyên qua làn mây chỉ sáng nhờ nhờ, sau cùng bị che khuất hẳn. Mọi người đều hoảng sợ tuy không ngừng tay nhưng dần dần lùi ra, ra chiêu đều thủ nhiều công ít.

Quách Tĩnh, Hoàng Dung giao đấu với Cừu Thiên Nhận, chợt một làn sương mù tràn tới trùm lên ba người. Quách Tĩnh thấy bóng hai người Cừu Hoàng đột nhiên bị che khuất, lập tức quay đi tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Y mở to hai mắt, muốn tìm ánh sáng vàng lóe lên trên mũ kim quan của Hoàn Nhan Hồng Liệt, nhưng sương mù tầng tầng lớp lớp dày đặc, nhìn không rõ vật ngoài ba thước, đang tìm đông kiếm tây chợt nghe trong làn sương mù có một người quát: -Ta là Chu Bá Thông đây, ai tìm ta đấy Quách Tĩnh cả mừng, đang định lên tiếng trả lời, Khưu Xử Cơ đã kêu lên: -Chu sư thúc, lão nhân gia người khỏe không?

Đúng lúc ấy, làn mây đen trên không hé ra một chỗ hở, mọi người đột nhiên thấy địch nhân vốn chỉ gần mình trong gang tấc, ra tay là có thể đánh mình bị thương, không hẹn mà cùng bật tiếng la hoảng nhảy ra.

Chu Bá Thông cười hì hì đứng giữa mọi người, cao giọng nói: -Ở đây đông người quá, vô cùng nhiệt náo, hay lắm, hay lắm!

Tay phải cọ khuỷu tay trái mấy cái, về một viên ghét, nói: -Cho người

uống thuốc độc.

Rồi nhét vào miệng sa Thông Thiên đứng cạnh. Sa Thông Thiên vội né tránh, nhưng mặc dù công phu Di hình hoán vị của y cao cường vẫn không tránh kịp, bị Chu Bá Thông vung tay trái túm lấy, nhét viên ghét vào miệng. Y từng bị Lão Ngoan đồng cho ném mùi đau khổ, biết nếu phun ra ngay nhất định sẽ bị đánh no đòn, chỉ đành hừ một tiếng ngậm trong miệng, đoán là viên này không có độc, cũng không có gì đáng sợ.

Vương Xử Nhất thấy Chu Bá Thông đột nhiên xuất hiện, vô cùng mừng rỡ, kêu lên: -Sư thúc, té ra quả thật người chưa bị Hoàng đảo chủ hại chết.

Chu Bá Thông tức giận nói: -Ai nói ta đã chết? Hoàng lão tà cứ nghĩ chuyện hại ta, nhưng mười mấy năm nay chưa thành công. Ha, Hoàng lão tà, người thử lại mà xem.

Nói xong vung quyền đánh vào vai Hoàng Dục Sư.

Hoàng Dục Sư không dám coi thường, đánh trả lại một chiêu Lạc anh thần kiếm chưởng, kêu lên: -Bọn đạo sĩ súc sinh phái Toàn Chân lên án ta giết người, cứ theo quấy rầy ta, nói là để trả thù cho người đấy.

Chu Bá Thông tức giận nói: -Người giết được ta à? Đừng khoác lác! Ta bị người giết chết bao giờ? Người nhìn cho rõ nhé, ta là người hay là ma đây?

Y chửi mắng huyền thiên, càng đánh càng mau. Hoàng Dục Sư thấy không thể nói lý với y, đúng là một lão già lẳng nhằng, nhưng chiêu thức lại tinh diệu kỳ ảo, chỉ đành dốc toàn lực tiếp chiến.

Toàn Chân chưa từng chỉ mong sư thúc tới sẽ liên thủ với Hoàng Dục Sư đối phó với Âu Dương Phong, nào ngờ vị sư thúc này không biết nghe chuyện, đã lập tức đánh nhau với Hoàng Dục Sư kịch liệt. Mã Ngọc liên tiếp kêu “Sư thúc, đừng động thủ với Hoàng đảo chủ nữa!

Âu Dương Phong nói chen vào: -Đúng, Lão Ngoan đồng, người quyết không phải là địch thủ của Hoàng lão tà, mau chạy trốn để giữ mạng là hay nhất, chạy mau lên, chạy mau lên!

Chu Bá Thông bị y khích một câu, càng không chịu dừng tay. Hoàng Dung kêu lên: -Lão Ngoan đồng, người dùng công phu trong Cửu âm chân kinh đánh nhau với cha ta thì sư huynh người dưới suối vàng sẽ nói thế nào?

Chu Bá Thông hô hô cười rộ, vô cùng đắc ý, nói: -Người thấy ta sử dụng công phu trong kinh à? Ta mất bao nhiêu thời giờ mới quên được hết chân kinh. Ha ha, học thì dễ, quên đi mới thật khó khăn! Ta là sử dụng bảy mươi hai lộ Không minh quyền, Lão Ngoan đồng tự mình nghĩ ra, có liên hệ gì với Cửu âm chân kinh?

Lúc Hoàng Dục Sư động thủ với y trên đảo Đào Hoa đã thấy quyền

cước kinh lực của y vô cùng kỳ ảo, lúc ấy thấy quyền pháp của y tuy tinh kỳ nhưng kinh lực lại giảm nhiều so với trước, chỉ ngang tay với mình, đang ngạc nhiên lại nghe y nói thế, bất giác ngấm ngầm bức bối, không biết y sử dụng cách thức ly kỳ cổ quái gì mà có thể nghiêm nhiên loại bỏ một môn võ công thượng thặng của mình.

Âu Dương Phong thấy Chu Bá Thông và Hoàng Dục Sư đánh nhau kịch liệt trong đám sương mù, ngấm ngầm mừng rỡ, lại sợ y đánh bại Hoàng Dục Sư xong sẽ liên thủ cùng Toàn Chân chư tử đối phó với mình liền nghĩ cách nhân cơ hội tốt này để phá trận Bắc đẩu trước, lúc ấy bèn vung xà trượng đánh ráo riết, trong khoảnh khắc trận bắc đẩu đã rơi vào cảnh nguy hiểm. Vương Xử Nhất và Lưu Xử Huyền cùng kêu lớn “Chu sư thúc, giết Âu Dương Phong trước đã”.

Chu Bá Thông thấy các sư diệt nguy cấp, lúc ấy tay trái phong chưởng tay phải phát quyền, quyết ngang, đánh thẳng vừa đánh tới trước mặt Hoàng Dục Sư, đột nhiên ho ho cười rộ, quyền biến thành chưởng, chưởng biến thành quyền, đều đổi hướng tấn công. Hoàng Dục Sư không ngờ y ra chiêu kỳ quái như thế, vội đưa tay đỡ gạt, thì đầu chân mày đã bị ngón tay trên chưởng y quét trúng, tuy chưa bị thương nhưng cũng đau rất lên. Chu bá Thông một chưởng quét trúng đối phương, lập tức giật mình nghĩ ra, tay trái chát một tiếng đập vào cổ tay phải của mình một cái, mắng: -Đáng chết, đáng chết, đây là công phu trong Cửu âm chân kinh!

Hoàng Dục Sư thoáng sửng sốt, quyền phải lập tức đẩy ra, một chiêu này quá thật mau lẹ vô luân, không tiếng động đập trúng đầu vai Chu Bá Thông. Chu Bá Thông cong lưng trầm vai quát: -Ái chà! Báo ứng mau thật!

Làn sương mù từ từ lan ra, càng lúc càng khó nhìn thấy chung quanh. Quách Tĩnh sơ hai vị sư phụ gặp chuyện bất trắc, đưa tay đỡ Kha Trấn ác, kéo y tới cạnh Hồng Thất công, hạ giọng nói: -Hai vị sư phụ cứ lên lầu Yên Vũ nghỉ ngơi, đợi sương mù ta sẽ tính.

Chỉ nghe Hoàng Dung kêu lên: -Lão Ngoan đồng, người có nghe ta nói không đấy?

Chu Bá Thông nói: -Ta đánh không thắng cha người đâu, người cứ yên tâm.

Hoàng Dung kêu lên: -Ta muốn người mau qua đánh Lão Độc vật, nhưng không được giết y.

Chu Bá Thông nói: -Tại sao thế?

Y miệng không ngừng nói nhưng quyền cước cũng không hề chậm lại. Hoàng Dung kêu lên: -Người không nghe lời ta, thì ta phải nói toạc chuyện xấu của người ra.

Chu Bá Thông nói: -Chuyện xấu gì chứ? Ăn nói bậy bạ.

Hoàng Dung bèn kéo dài giọng: -Được, Chiếc khăn tay, Uyên ương chấp cánh muốn cùng bay.

Hai câu ấy khiến Chu Bá Thông hoảng sợ hồn phi phách tán, vội nói: - Được được, ta nghe lời người là được. Lão Độc vật, người ở đâu thế?

Chỉ nghe giọng Mã Ngọc trong làn sương mù cất lên: -Chu sư thúc, người chiếm vị trí sao Bắc cực để vậy y.

Hoàng Dung lại nói: -Cha, gã Cừu Thiên Nhận kia tư thông với nước Kim, là một tên đại gian tặc, giết y mau đi.

Hoàng Dưor Sư nói: -Hài tử, lại đây!

Trong làn sương mù dày đặc lại không thấy Cừu Thiên Nhận đâu. Chỉ nghe Chu Bá Thông hô hô cười rộ, kêu lên: -Lão Độc vật, mau quỳ xuống lạy cha người, hôm nay ta mới tha mạng cho người.

Quách Tĩnh đưa hai người Hồng Kha tới cạnh lầu quay lại tìm Hoàn Nhan Hồng Liệt, nào ngờ vừa từ lầu Yên Vũ quay lại thì không những không thấy bóng dáng Hoàn Nhan Hồng Liệt mà ngay cả bọn sa Thông Thiên, Cừu Thiên Nhận cũng không biết đâu mất. Lại nghe Chu Bá Thông kêu lên: -Ủa, Lão Độc vật đâu rồi? Trốn đi đâu mất rồi?

Lúc ấy sương mù càng dày đặc, quả thật rất ít khi thấy, mọi người đứng cạnh nhau nhưng không thấy rõ mặt mũi nhau, chỉ thấy bóng người thấp thoáng, giọng nói cũng trầm đục lạ thường như bị vật gì chắn ngang vậy. Mọi người tuy từng gặp nhiều đại địch nhưng lúc ấy đột nhiên đều như trở thành mù lòa, ai cũng hồi hộp trong lòng. Hoàng Dung tới đứng cạnh cha, Mã Ngọc hạ giọng ra lệnh thu nhỏ trận thế, mọi người lắng tai nghe ngóng động tĩnh của địch nhân.

Nhất thời bốn phía trở nên yên tĩnh không một tiếng động. Qua một lúc lâu, đột nhiên Khưu Xử Cơ kêu lên: -Nghe kìa! Cái gì thế?

Chỉ nghe chung quanh có tiếng suýt suýt phì phì, tiếng động lạ từ xa tiến tới gần.

Hoàng Dung kêu lên: -Lão Độc vật thả rần, đúng là không biết xấu hổ!

Hồng Thất công trên lầu cũng đã nghe thấy, cao giọng kêu lên: -Lão Độc vật bày xà trận, mọi người mau lên lầu ngay.

Chu Bá Thông võ công tính ra cao nhất trong mọi người nhưng bình sinh rất sợ rần, kêu lên một tiếng, chạy như bay trước nhất lên lầu Yên Vũ. Y sợ rần cắn vào chân, không dám bước lên thang lầu, thi triển khinh công nhảy thẳng lên, ngồi trên đỉnh nóc lầu vẫn còn sợ sệt run rẩy.

Không bao lâu tiếng rần càng lúc càng lớn. Hoàng Dung kéo tay cha chạy lên lầu Yên Vũ. Toàn Chân chư tử tay nắm tay, sò soạng lên lầu. Doãn Chí Bình huyệt chân một cái, ngã huỵch xuống đất, đầu sừng lên một cục, lại vội lồm cồm bò dậy chạy mau lên.

Hoàng Dung nghe giọng Quách Tĩnh, trong lòng lo lắng, kêu lên: -Tĩnh

ca ca, người đâu rồi?

Kêu liên mấy lần không nghe trả lời, lại càng hoảng sợ, nói: -Cha, con đi tìm y.

Chợt nghe Quách Tĩnh lạnh lùng nói: -Cần gì tìm ta? Từ nay trở đi cô không cần gọi ta nữa. Ta cũng không trả lời cô đâu?

Té ra y đang đứng bên cạnh.

Hoàng Dược Sư cả giận mắng: -Tiểu tử ngu ngốc, không biết xấu tốt à?

Vung tay đánh ra một chưởng. Quách Tĩnh cúi đầu tránh qua, đang định trả đòn, chợt nghe tiếng tên rít gió, mấy mũi trường tiễn phụp phụp phụp cắm vào bệ cửa sổ trên lầu. Mọi người giật nảy mình, chỉ nghe bốn bề tiếng reo hò vang dậy, cung nỏ bắn vào rào rào, trong bóng đêm không biết có bao nhiêu người ngựa, lại nghe ngoài lầu tiếng người reo hò ầm ĩ, quát: -Đừng để phản tặc chạy trốn?

Vương Xử Nhất tức giận nói: -Nhất định là bọn chó Kim đã câu kết với bọn tham quan phủ Gia Hưng, điểm quân mã tới đối phó với chúng ta!

Khưu Xử Cơ quát lớn: -Cứ xông xuống đánh cho họ tội bởi hoa lá.

Quách Đại Thông kêu lên: -Không xong, rắn, rắn!

Mọi người nghe thấy tiếng tên càng lúc càng dày đặc, tiếng rắn càng lúc càng tới gần mới biết là Hoàn Nhan Hồng Liệt và Âu Dương Phong đã ngầm an bài độc kế, chỉ là trận sương mù này hoàn toàn bất ngờ đối với mọi người, là phúc hay là họa cũng rất khó nói. Hồng Thất công kêu lên: -Đỡ được tên thì không đỡ được rắn, tránh được rắn thì không tránh được tên? Mọi người lui mau.

Chợt nghe Chu Bá Thông trên nóc lầu ngoác miệng chửi lớn, hai tay chụp lấy hai mũi trường tiễn không ngừng gạt tên bắn tới.

Ngôi lầu Yên Vũ này ba mặt cạnh nước, quan quân cưỡi thuyền nhỏ bao vây chung quanh bắn tên, chỉ vì sương mù dày đặc, nhất thời cũng không dám tới gần.

Hồng Thất công nói: -Mọi người đi qua phía tây, theo đường bộ mà chạy.

Y là thủ lĩnh bang hội lớn nhất thiên hạ, thuận miệng ra lệnh một tiếng cũng có một oai thế rất lớn. Lúc ấy chỉ đành chọn đường nào ít tên mà đi, mọi người nắm tay nhau, chỉ sợ lạc đường rơi lại một mình.

Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất tay cầm trường kiếm đi đầu mở đường, song kiếm hợp bích, múa thành một màn kiếm hoa gạt đỡ làn mưa tên.

Quách Tĩnh tay phải kéo Hồng Thất công, tay trái đưa ra cho người ta nắm, thấy chạm vào một làn da mịn màng mềm mại, là nắm vào tay Hoàng Dung. Y thoáng sửng sốt, nhưng vội bỏ qua, chỉ nghe Hoàng Dung lạnh lùng nói: -Ai cần người nhìn ngó tới ta?

Chợt nghe Khưu Xử Cơ kêu lên: -Mau quay lại, phía trước toàn rắn độc,

không vượt qua được đâu!

Hoàng Duyệt Sư và Mã Ngọc đoạn hậu cản trở truy binh, nghe Khưu Xử Cơ kêu lên như thế vội quay lại. Hoàng Duyệt Sư bẻ hai cành trúc xông ra quét đánh. Trong làn sương mù chỉ nghe tiếng rần phì phì, mùi tanh hôi xông lên sặc sụa. Hoàng Dung nhin không được ọe một tiếng nôn luôn ra, Hoàng Duyệt Sư thở dài nói: -Bốn bề không có chỗ nào đi được, mọi người chắc phải chịu chết cả rồi?

Rồi ném cành trúc xuống, ôm con gái vào lòng.

Với võ công của mọi người thì quan binh phát tên vốn không cản được họ bỏ chạy, nhưng rần độc trong xà trận của Tây độc có hàng ngàn hàng vạn con, chỉ cần bị cắn trúng một cái sẽ lập tức mất mạng. Mọi người nghe thấy tiếng rần, ai cũng nổi gai ốc. Chiếc ngọc tiêu của Hoàng Duyệt Sư đã gãy, kim châm của Hồng Thất công khó mà thi triển, nhưng khó nhất là trong làn sương mù dày đặc mờ mịt không nhìn thấy gì, cho dù có đường chạy được cũng không sao nhìn thấy.

Đang lúc nguy cấp, chợt nghe một người lạnh lùng nói: -Tiểu yêu nữ, đưa trúc bồng cho lão mù ta.

Chính là giọng của Kha Trấn ác. Hoàng Dung nghe y nói hai chữ: Lão mù. Lập tức hiểu rõ, trong lòng mừng rỡ, vội đưa ngọn Đả cầu bồng qua.

Kha Trấn ác không động thanh sắc, đón ngọn trúc bồng khua xuống đất, nói: - Mọi người cứ theo lão mù ta mà chạy trốn thôi. Cạnh lầu Yên Vũ trước nay vốn nhiều khói nhiều sương, có gì là lạ? Nếu không thì làm sao lại gọi là lầu Yên Vũ được?

Y là người ở ngay Gia Hưng, biết rõ đường ngang ngõ tắt quanh lầu Yên Vũ từ nhỏ, y hai mắt đã mù, lúc bình thời không bằng người thường, nhưng lúc ấy sương mù lấp đất, mây đen ngập trời, đối với y thì không hề gì. Y nghe kỹ tiếng tên rít rần kêu, đã biết đầu phía tây có một con đường nhỏ không có địch nhân, lập tức nhảy một cái xông lên trước dẫn đường. Nào ngờ con đường nhỏ này mấy năm nay đã trồng đầy tre xanh, thật ra đã không còn đường đi. Kha Trấn ác lúc nhỏ đã biết rõ con đường này nhưng mấy mươi năm nay không tới, lại không biết đã trở thành rừng tre, chỉ đi được bảy tám bước đã bị tre dày cản lại không sao đi được. Khưu Xử Cơ, Vương Xử Nhất song kiếm cùng vung ra, cành tre rào rào bay lên, mọi người đi liền theo sau. Mã Ngọc kêu lớn: -Chu sư thúc, mau lên, người ở đâu thế?

Chu Bá Thông ngồi trên nóc lầu nghe thấy bốn phía đều là tiếng rần, đầu dám lên tiếng, chỉ sợ rần độc rất thích cắn vào thịt Lão Ngoan đồng, nếu bị bày rần nghe tiếng thì làm sao được?

Mọi người đi được mười mấy trượng qua khỏi: -Khu rừng tre, phía trước hiện ra một con đường nhỏ, tiếng rần xa dần nhưng tiếng quan quân quát tháo càng lúc càng vang dội, dường như có người bao vây chung

quanh. Quân hùng chỉ sợ bày rấn chứ đám quan quân nhỏ nhoi này thì có coi vào đâu. Lưu Xử Huyền nói: -Hách sư đệ, người và ta xông ra đánh giết một trận, giết mấy gã cầu quan cho hả giận.

Hách Đại Thông ứng tiếng nói: -Hay lắm!

Hai người vung kiếm định xông ra, đột nhiên tên bay tới như châu chấu, hai người vội múa kiếm đỡ gạt.

Đi thêm một lúc đã tới đường lớn, ánh chớp liên tiếp lóe lên, tiếng sấm không ngớt nổ rền, mưa lớn trút xuống rào rào, chỉ ào một trận sương mù đã lập tức tan sạch, tuy mây đen vẫn còn đầy trời nhưng đã có thể thấp thoáng thấy bóng người. Mọi người đều nói: -Hay quá, hay quá, sương mù tan rồi.

Kha Trấn ác nói: -Nguy cấp đã qua, các vị xin cứ tùy tiện.

Rồi đưa trúc bồng lại cho Hoàng Dung, không hề quay đầu đi thẳng về phía đông.

Quách Tĩnh kêu lên: -Sư phụ!

Kha Trấn ác nói: -Người đưa Hồng lão hiệp tới chỗ yên ổn để dưỡng thương rồi quay lại thôn Khưu Gia tìm ta.

Quách Tĩnh ứng thanh nói: -Dạ!

Hoàng Dục Sư bắt một mũi tên, chạy tới trước mặt Kha Trấn ác nói: - Nếu không phải là hôm nay người cứu mạng ta, thì ta cũng không muốn nói rõ với người ...

Kha Trấn ác không đợi y nói hết, đã khắc luôn một bãi đờm trúng giữa sống mũi y, chửi: -Chuyện hôm nay thì sau khi ta chết cũng không còn mặt mũi nào nhìn sáu vị anh em.

Hoàng Dục Sư cả giận, giơ cao chưởng lên. Quách Tĩnh thấy thế cả sợ, phi thân vọt tới cứu, chỉ sợ một chưởng này đập xuống thì đại sư phụ còn gì tính mạng?

Y đứng cách hai người Kha Hoàng mười mấy bước, đã thấy không cứu kịp, trong ánh sáng mờ mờ lại thấy Hoàng Dục Sư từ từ buông tay xuống, hô hô cười rộ, nói: -Hoàng Dục Sư ta là hạng người nào, há lại so đo với người?

Rồi đưa tay áo lên lau bãi đờm trên mặt, quay qua nói với Hoàng Dung:

-Dung nhi, chúng ta đi thôi!

Quách Tĩnh nghe mấy câu ấy của y trong lòng rất nghi ngờ, nhưng nghi ngờ điều gì thì cũng không biết rõ, chỉ cảm thấy sự tình có chuyện gì kỳ lạ, nhưng lúc nhất thời đại như một làn sương mù dày đặc bao phủ trước mắt.

Chợt nghe tiếng hò reo vang lên ầm ầm, một đội quan binh xông tới.

Toàn Chân lục tử đều vung trường kiếm xông vào đánh giết.

Hoàng Duyệt Sư không chờ động thủ với quan quân, quay lại kéo cánh tay Hồng Thất công nói: -Thất huynh, hai anh em già chúng ta tới phía trước uống vài chén rồi sẽ nói chuyện.

Hồng Thất công rất vừa ý cười nói: -Hay lắm, hay lắm!

Trong chớp mắt, hai người đã khuất trong bóng đêm.

Quách Tĩnh muốn tới đỡ Kha Trấn ác nhưng một toán quan binh đã xông tới trước mặt. Y không muốn giết hại nhiều người, chỉ đưa tay không ngừng xô họ ra.

Trong lúc hỗn loạn chỉ nghe bọn Khưu Xử Cơ say máu hò hét, nguyên là trong đám quan binh có rất nhiều tùy tùng thân quân của Hoàn Nhan Hồng Liệt, còn có bang chúng Thiết chưởng bang của Cừu Thiên Nhận, vô cùng mạnh mẽ, nhất thời không đánh lui được. Quách Tĩnh chỉ sợ sư phụ bị hại giữa đám loạn quân, kêu lớn: -Đại sư phụ, đại sư phụ, người ở đâu?

Lúc ấy tiếng quát tháo, tiếng binh khí vang rền, thủy chung không nghe tiếng Kha Trấn ác trả lời.

Hoàng Dung sau khi đón ngọn trúc bổng từ Kha Trấn ác lại luôn luôn ở cạnh người y, thấy y khạc đờm vào mặt cha, nổi chán chường lại tràn lên trong lòng, nghĩ chuyện đã tới nước này, giấc mộng tươi đẹp một đời đã hoàn toàn tan nát.

Sau đó quân mã xung sát đánh tới, nàng lại rón rén dựa vào thân cây, đại đội binh mã lướt qua bên cạnh, nàng vẫn như không nghe không thấy, chỉ ngơ ngẩn xuất thần, chợt nghe một tiếng ái chà vang lên, chính là giọng Kha Trấn ác. Nàng nhìn qua hướng có tiếng kêu, chỉ thấy y ngã xuống cạnh đường, một tên võ quan đang vung trường đao chém xuống hậu tâm y.

Kha Trấn ác lăn một vòng tránh được, ngồi dậy vung tay đánh lại một quyền đánh tên võ quan kia ngã đi, vừa mới ưỡn lưng định đứng lên, lại ngã vật xuống.

Hoàng Dung chạy tới nhìn, té ra trên đùi y trúng tên, lập tức kéo tay y đỡ y đứng dậy. Kha Trấn ác dùng sức giật ra khỏi tay nàng, nhưng y một chân đã quỳ chân kia trúng tên lại càng mềm nhũn không có sức lực thân hình lảo đảo mấy cái chúi về phía trước, lại suýt ngã xuống. Hoàng Dung đưa tay phải túm cổ áo y, cười nhạt nói: -Còn làm ra vẻ anh hùng hảo hán gì nữa chứ?

Tay trái khẽ phát một cái, đã dùng Lan hoa phát huyết thủ phát trúng huyết Kiên trinh trên vai phải y rồi buông cổ áo y ra, chụp tay trái y. Kha Trấn ác lại muốn giằng ra nhưng nửa người tê dại không sao động đậy, chỉ đành để nàng đỡ dậy, miệng không ngừng lẩm nhẩm chửi rủa.

Hoàng Dung đỡ y đi hơn mười bước, núp vào phía sau một gốc cây to, định nghỉ một lúc sẽ đi tiếp, bỗng quan binh nhìn thấy hai người, hơn

mười mũi tên vút vút bắn tới. Hoàng Dung sấn lên múa trúc bồng bảo vệ phần mặt, tên đầu bắn trúng vào tấm Nhuyễn vị giáp trên người nàng. Kha Trấn ác nghe thấy tiếng tên, biết nàng liều mạng cứu mình, trong lòng mềm ra, hạ giọng nói: -Người không cần lo cho ta, cứ chạy đi thôi.

Hoàng Dung hừ một tiếng nói: -Ta muốn cứu người, muốn người chịu ơn ta. Xem người còn có cách gì khác?

Hai người vừa nói vừa đi, tới phía sau một bức tường thấp. Tuy tên không còn bắn tới nhưng Kha Trấn ác thân thể nặng nề, Hoàng Dung thì mệt tới mức thở dốc, không còn cách nào đành dựa vào tường ngồi nghỉ. Kha Trấn ác thở dài nói: -Thôi thôi thôi, chuyện ân oán giữa chúng ta kể như bỏ hết. Người đi đi, lão mù họ Kha này từ nay trở đi kể như đã chết rồi.

Hoàng Dung lạnh lùng nói: -Rõ ràng người chưa chết, tại sao lại tính là đã chết? Người không tìm ta trả thù, ta vẫn phải tìm người.

Ngọn trúc bồng thoát vươn ra thoát rút lại, đã điểm trúng hai huyệt ủy trung trên hai gối y, lần này Kha Trấn ác hoàn toàn không đề phòng, lập tức quy luôn xuống đất, thảm chửi mình hồ đồ, không biết con tiểu yêu nữ này sẽ dùng cách thức độc ác gì để hành hạ mình, trong lòng lo giận xen lẫn, chợt nghe tiếng chân nhè nhẹ vang lên, nàng đã vượt qua bức tường.

Lúc ấy tiếng đánh giết đã xa dần ngớt dần, tựa hồ Toàn Chân thất tử đã đánh tan đội quan quân kia, trong tiếng người xa xa văng vẳng nghe Quách Tĩnh gọi lớn: -Đại sư phụ.

Chỉ là tiếng kêu càng lúc càng xa, chắc đã tìm sai hướng, định lên tiếng trả lời nhưng sau khi bị thương trung khí không đủ, mà chắc y cũng khó lòng nghe được. Lại qua một lúc, bốn phía trở nên yên ắng, tiếng gà gáy xa xa nối nhau vang lên. Kha Trấn ác nghĩ thầm: -Đây là lần cuối cùng mình nghe được tiếng gà gáy đây! Sáng mai gà chung quanh Gia Hưng vẫn gáy thế này, nhưng mình đã chết dưới tay con tiểu yêu nữ này, không còn nghe thấy được nữa rồi!

Nghĩ tới đó chợt nghe tiếng bước chân vang lên, có ba người đi tới, một người cước bộ nhẹ nhàng, chính là Hoàng Dung, còn hai người kia bước đi rất nặng, kéo chân xềnh xệch. Chỉ nghe Hoàng Dung nói: -Đây chính là vị đại gia ấy, mau đỡ y lên. Nói xong đưa tay đẩy vào người y mấy cái, giải khai huyệt đạo cho y. Kha Trấn ác chỉ cảm thấy thân hình mình bị hai người nhấc lên, đặt lên một cái cang bằng tre, kể đó khiêng đi.

Y vô cùng ngạc nhiên, đang muốn hỏi han, chợt nghĩ đừng để nàng mỉa mai thêm mấy câu, cảm thấy cụt hứng, đang ngằn ngừ chợt nghe chát một tiếng, người khiêng cang phía trước ái chà kêu đau, nhất định đã bị Hoàng Dung đánh một bồng, lại nghe nàng mắng: -Đi nhanh lên, rên rĩ cái gì? Bọn quan binh các người chỉ biết hà hiếp dân lành, không ai tốt

cả!

Kể nghe chát một tiếng, người đằng sau cũng bị đánh một bồng, y thì không dám kêu tiếng nào.

Kha Trấn ác nghĩ thầm: -Té ra y thị bắt hai tên lính tới khiêng mình, cũng chỉ y thị mới nghĩ ra được ý như thế.

Lúc ấy vết thương trên chân y càng lúc càng đau, nhưng sợ Hoàng Dung lên tiếng mĩa mai nên cắn răng không rên một tiếng, chỉ cảm thấy thân hình lúc lên lúc xuống, biết là đi vào một con đường nhỏ gập ghềnh. Lại qua một lúc cành cây lá cây không ngừng quét vào mặt, rõ ràng là đi xuyên qua rừng. Hai tên lính vấp dúi dụi, hơi thở hỗn hển, chỉ nghe Hoàng Dung vung trúc bồng không ngừng đánh đập, khiến hai người phải hết sức chi trì.

Đi được hơn ba mươi dặm, Kha Trấn ác tính lại đã đến cuối giờ Ty đầu giờ Ngọ. Lúc ấy mưa rào đã tạnh, ánh nắng đã hong khô một nửa quần áo, nghe thấy tiếng ve kêu chó sủa, giọng nam nữ hò hát dưới ruộng xa xa vọng lại không khí thái bình yên tĩnh, so với cảnh ác đấu mới rồi cạnh Nam Hồ như một thế giới khác.

Đoàn người đi vào một nhà dân nghỉ ngơi. Hoàng Dung hỏi mua hai trái bí nấu với gạo, bưng một bát lên đặt trước mặt Kha Trấn ác. Kha Trấn ác nói: -Ta không đói.

Hoàng Dung nói: -Người đau chân, chẳng lẽ ta không biết sao? Cái gì mà đói với không đói. Ta muốn người đau thêm một trận rồi mới chữa cho người.

Kha Trấn ác cả giận, cầm bát bí bốc hơi nghi ngút tạt ra trước mặt, chỉ nghe nàng cười gằn một tiếng, một tên quân bật tiếng la, có lẽ nàng tránh qua, bát bí nóng đã hắt vào người y. Hoàng Dung mắng: -Lải nhải cái gì? Kha đại gia thường đưa cho người ăn, không biết cao thấp à? Mau liếm sạch cho ta.

Tên quân kia bị nàng đánh đã rất sợ, trong bụng cũng đang đói, lập tức nhịn đau, nhặt trái bí dưới đất tên ăn từng miếng từng miếng.

Lúc ấy Kha Trấn ác quả thật dở tức dở cười, nửa đứng nửa ngồi dựa vào một chiếc ghế, trong lòng vô cùng khó xử, muốn đưa tay rút mũi tên nhưng sợ vết thương vọt máu ra, đương nhiên nàng thấy chết không cứu có quá nửa lại nói mĩa thêm mấy câu. Đang trầm ngâm chợt nghe Hoàng Dung nói: -Đi bưng một chậu nước sạch vào đây, mau lên.

Câu nói chưa dứt, chát một tiếng, rõ ràng lại tạt vào mặt tên quân kia. Kha Trấn ác nghĩ thầm: -Con tiểu yêu nữ này không nói còn khá chứ cứ mở miệng là cho người ta ném mũi đau khổ.

Hoàng Dung lại nói: -Cầm dao tới đây, rạch áo chỗ cạnh vết thương của Kha đại gia ra.

Một tên lính theo lời bước tới rạch. Hoàng Dung nói: -Họ Kha kia, người có giỏi thì đừng kêu đau, làm bản cô nương khó chịu thì có thể không thèm đếm xỉa tới người nữa đâu.

Kha Trấn ác tức giận nói: -Ai cần người đếm xỉa? Mau rút ra xa xa cho ta.

Câu nói chưa dứt đột nhiên thấy vết thương đau buốt, rõ ràng nàng đã nắm lấy đuôi tên, dùng sức ấn vào. Kha Trấn ác vừa sợ vừa giận, vung tay đánh ra một quyền, vết thương lại đau nhói lên, trong tay đã có thêm một mũi tên.

Té ra Hoàng Dung đã rút mũi tên ra nhét vào tay y.

Chỉ nghe nàng nói: -Người còn động đây nữa thì ta sẽ tát vào cái mặt già của người đấy?

Kha Trấn ác biết nàng nói là làm, trước mắt lại không phải là đối thủ của con tiểu yêu nữ này, bị y thị một đao chém chết cũng xong chuyện, nhưng nếu bị y thị tát cho mấy cái trước khi chết lại chịu nhục thêm mấy lần, lúc ấy giận xanh mặt ngồi yên, nghe soạt soạt mấy tiếng, nàng đã xé mấy miếng khăn vải, ra sức siết chặt phía trên vết thương để cầm máu, lại cảm thấy vết thương chột mát lạnh, biết nàng đang dùng nước sạch rửa ráy.

Kha Trấn ác kinh nghi bất định, nghĩ thầm: -Nếu y thị mang ý ác, thì cần gì cứu mình? Mà nếu nói hoàn toàn không có ý xấu, hừ hừ, nghĩ lại quả thật thiên nan vạn nan.

Đang suy nghĩ, Hoàng Dung đã buộc thuốc kim sang vào vết thương cho y, bó lại cẩn thận, chỉ cảm thấy vết thương mát rượi, nỗi đau đớn giảm quá nửa nhưng bụng thì đói sôi thành tiếng.

Hoàng Dung cười gằn nói: -Ta tưởng là đối giả, té ra là đối thật, nhưng bây giờ lại không có gì ăn, thôi được rồi, đi đi!

Chát chát hai tiếng, lại đánh cho mỗi tên lính một bồng, bắt họ cáng Kha Trấn ác tiếp tục lên đường.

Lại đi ba bốn mươi dặm, trời đã tối dần, chỉ nghe tiếng quạ kêu vang, hàng ngàn hàng trăm con quạ bay lượn trên không kêu ầm ĩ.

Kha Trấn ác nghe tiếng quạ, biết đã tới cạnh miếu Thiết Thương. Miếu Thiết Thương này là thờ danh tướng Văn Ngạn Chương thời Ngũ đại. Cạnh miếu có ngôi tháp cao, trên ngọn tháp có bày quạ làm tổ nhiều đời dân vùng ấy đồn rằng bày quạ là thần binh thần tướng trong miếu, trước nay không dám xâm phạm, nên bày quạ sinh sôi nảy nở ngày càng nhiều.

Hoàng Dung hỏi: -Ờ, trời tối rồi, vào đâu nghỉ lại đây?

Kha Trấn ác nghĩ thầm: -Nếu vào ngụ ở nhà dân, chỉ sợ tiết lộ tin tức, lại khiến quan binh tới bắt bớ.

Bèn nói: -Cách đây không xa có ngôi miếu cổ.

Hoàng Dung mắng: -Quạ thì có gì hay mà nhìn? Chưa thấy bao giờ à? Đi mau lên!

Lần này không nghe tiếng đánh đập, nhưng hai tên lính lại kêu lên, không biết là nàng xỉa ngón tay đâm vào chân họ.

Không bao lâu đã tới trước miếu Thiết Thương, Kha Trấn ác nghe Hoàng Dung đá tung cửa miếu, mùi bụi bặm phân quạ từ trong xông ra, tựa hồ trong miếu đã lâu không có người ở, chỉ sợ nàng chê hôi hám, nào ngờ nàng không hề đếm xỉa tới. Tai nghe nàng sai hai tên lính quét dọn sạch sẽ dưới đất, lại sai họ vào bếp nồi lửa nấu nước, nghe nàng khe khẽ hát điệu tiểu khúc “Uyên ương liền cánh”. Rồi: “Tóc trắng xua già” gì đó. Qua một lúc hai tên lính nấu nước xong.

Hoàng Dung rửa ráy bó lại vết thương cho Kha Trấn ác trước rồi mới rửa mặt rửa chân.

Kha Trấn ác nằm trên mặt đất, gối lên tám bờ đoàn, chợt nghe nàng nói: -Người nhìn chân ta làm gì? Chân ta mà người cũng đòi nhìn à? Ta móc mắt người bây giờ?

Tên lính kia hoảng sợ hồn phi phách tán, dùng dưng dưng dập đầu thành tiếng. Hoàng Dung nói: -Người nói xem, tại sao ta rửa chân mà người cứ nhìn chằm chằm như thế.

Tên lính kia không dám bịa đặt, dập đầu nói: -Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân thấy hai chân của cô nương thật..., thật là đẹp quá ...

Kha Trấn ác cả kinh, nghĩ thầm: -Thằng giặc này sắp chết tới nơi mà còn hiếu sắc! Không biết con tiểu yêu nữ này sẽ rút gân hay lột da y đây?

Nào ngờ Hoàng Dung cười nói: -Quân ngu xuẩn như người mà cũng biết xấu đẹp, Bình một tiếng, vung trức bồng khèo y một cái ngã y lộn nhào, nhưng cũng không nói tới nữa. Hai tên lính núp sau hậu viện, không dám lộ ra.

Kha Trấn ác không nói câu nào, ngồi yên chờ biến cố. Chỉ nghe Hoàng Dung đi lên đi xuống đại điện mấy lượt, nói: -Vương Thiết thương oai chấn thiên hạ, cuối cùng lại bị người ta bắt sống, đầu một nơi thân một nẻo thì còn gì là anh hùng? Còn gì là hảo hán? Ờ, ngọn thương sắt này e đúng là đúc bằng sắt thật.

Kha Trấn ác lúc nhỏ thường cùng bọn Chu Thông, Hàn Bảo Câu, Nam Hy Nhân, Trương A Sinh tới miếu này chơi đùa, mấy người tuy là trẻ con nhưng đã có sức khỏe vô cùng, thay nhau nhắc ngọn thương sắt múa may, lúc ấy nghe Hoàng Dung nói thế bèn chen vào: -Tự nhiên là bằng sắt đúc thành, làm sao là giả.

Hoàng Dung ờ một tiếng, đưa tay nhắc ngọn thương sắt lên nói: -Cũng phải tới ba mươi cân. Ta làm mất ngọn thiết trượng của người, nhất thời

cũng không thể đúc đèn người được. Sắp tới chúng ta chia tay, ai đi đường người ấy, người không có binh khí phòng thân, cứ tạm lấy ngọn thương sắt này thay trượng vậy.

Cũng không chờ Kha Trấn ác trả lời, bước tới chỗ thiên tĩnh lấy một hòn đá lớn, bình bình bình bình đập gãy mũi thương, cầm tới đưa vào tay Kha Trấn ác.

Kha Trấn ác sau khi trưởng huynh chết không hề rời sáu người em kết nghĩa, lúc ấy đã không còn người thân nào, tuy chỉ đi chung với Hoàng Dung một ngày, nhưng bất tri bất giác đã cảm thấy không. Thế chia tay nàng, nghe nàng nói: - Sắp tới chúng ta chia tay, ai đi đường người ấy.

Bất giác không kìm được buồn bã, thần thờ đón lấy ngọn thương sắt, thấy hơi nặng hơn ngọn thiết trượng vẫn dùng, nhưng cũng dùng được, nghĩ thầm: -Y thị đưa binh khí cho mình, rõ ràng không có ác ý.

Chợt nghe nàng nói tiếp: -Đây là Điền thất sa đảm tán của cha ta chế ra, rất tốt cho vết thương của người. Nhưng người rất căm hận cha con ta, dùng hay không thì tùy người!

Nói xong đưa một bọc thuốc qua. Kha Trấn ác đưa tay cầm lấy, chậm rãi cho vào bọc, định nói một câu nhưng không nói được ra miệng, chỉ mong nàng nói thêm vài câu nữa, lại nghe nàng nói: -Được rồi, ngủ đi!

Kha Trấn ác nằm nghiêng qua một bên, đặt ngọn thương sắt bên cạnh,

ý nghĩ trong lòng cuồn cuộn dâng trào, làm sao ngủ được. Chỉ nghe tiếng xao xác của bầy quạ trên ngọn tháp tắt dần, cuối cùng bốn phía yên ắng, nhưng thủy chung không nghe nàng nằm xuống, nghe thanh âm thì nàng vẫn ngồi yên không hề động đậy. Lại qua nửa giờ, nghe nàng lại khe khẽ ngậm: -Chiếc khăn tay, Uyên ương liền cánh muốn cùng bay. Đáng thương tuổi tác xưa già tới, sóng xuân cỏ biếc, Phòng sâu sáng rét, áo đồ tắm cùng ai.

Nghe nàng ngậm đi ngậm lại tựa hồ nhấm nháp mùi vị trong lời lẽ bài từ. Kha Trấn ác không hiểu văn chương, không rõ nàng ngậm những gì, nhưng nghe ngữ âm của nàng thê lương, tựa hồ vô cùng đau lòng, lại không khỏi ngẩn ra.

Lại qua hồi lâu, nghe thấy nàng kéo mấy tấm bồ đoàn lại thành một hàng, ngã người nằm xuống, hơi thở khẽ dần, từ từ ngủ say. Kha Trấn ác tay vuốt ngọn thiết thương bên cạnh, những hình ảnh lúc nhỏ đột nhiên hiện ra rõ ràng trước mắt. Y thấy Chu Thông cầm một quyển sách rách nghiêng đầu ngoẹo cổ ê a, Hàn Bảo Câu và Toàn Kim Phát cười lên vai tượng thần, túm bộ râu trên tượng, Nam Hy Nhân và mình ra sức kéo một đầu ngọn thiết thương, Trương A Sinh kéo đầu kia, ba người đấu sức, Hàn Tiểu Oanh lúc ấy mới có bốn năm tuổi, lắc lư hai cái bím tóc nhỏ, vỗ tay reo cười. Hai bím tóc của nàng buộc bằng hai sợi dây đỏ, không ngừng lắc qua lắc lại trước mắt.

Đột nhiên trước mắt tối đen trở lại. Sáu người em trai gái kết nghĩa rồi anh ruột của mình. Rồi đôi mắt của mình, đều trước sau bị Hoàng Dục Sư và thủ hạ của y hủy hoại. Ngọn lửa thù hận trong lòng lại bốc lên không sao dần được.

Y nhắc ngọn thiết thương lên, rón rén bước tới trước Hoàng Dung, chỉ nghe nàng thở nhẹ, đã ngu rất say, nghĩ thầm: -Một thương này của mình đập xuống, cô ta sẽ chết không hay biết gì. Hà, nếu không như thế thì Hoàng lão tà võ công cái thế, kiếp này mình làm sao trả thù được? Con gái y ngủ ở đây, chính là cơ hội trời cho để y nếm mùi khóc con gái.

Lại xoay chuyển ý nghĩ, nghĩ thầm: -Cô gái này cứu mạng mình, mình há có thể lấy oán báo ân? Ờ, giết cô ta xong, mình tự sát cạnh cô ta để đền đáp cái ơn hôm nay là xong.

Nghĩ tới đó đã quyết ý tự tử: -Kha Trấn ác mình một đời ngay thẳng, mấy mươi năm nay không làm việc gì xấu hổ với trời đất. Bây giờ nhân lúc người ta ngủ say ra tay đánh lén, quả thật không phải là hành vi quang minh lỗi lạc, nhưng mình lấy cái chết để báo đáp cũng đủ trả ơn cô ta rồi.

Nhắc ngọn thiết thương lên, đang nhắm vào giữa đầu Hoàng Dung định đập xuống, chợt nghe xa xa có người hô hô cười rộ, âm thanh cực kỳ chói tai, giữa đêm khuya khiến người ta nổi gai ốc.

Hoàng Dung bị tiếng cười đánh thức, tung người đứng dậy, chợt thấy Kha Trấn ác đang giơ cao ngọn thiết thương đứng ngay trước mặt, bất giác giật nảy mình kêu lên: -Âu Dương Phong!

Kha Trấn ác nghe nàng giật mình thức dậy, phát thương ấy cũng không đánh được nữa, lại nghe có tiếng mấy người trò chuyện dần dần đi tới, chỉ là khoảng cách còn xa, lời lẽ không nghe rõ được. Lại qua một lúc, đã vắng vắng nghe thấy tiếng bước chân, phải có tới hai ba mươi người. Ngồi miếu này tiền điện hậu viện chỗ nào y cũng biết rõ, lập tức hạ giọng nói: -Bọn Lão Độc vật nhất định đã thấy tháp quạ nên đi về phía này, chúng ta cứ núp một phen.

Hoàng Dung nói: -Phải.

Rồi đá tung mấy tấm bồ đoàn trải ra làm chỗ ngủ. Kha Trấn ác kéo tay nàng bước vào hậu viện, đưa tay đẩy cửa nhưng cửa vào hậu điện đã bị cài then bên trong.

Kha Trấn ác chửi: -Hai thằng quan binh giặc cướp!

Nghĩ chắc là hai tên quân đã nhân ban đêm bỏ trốn, sợ Hoàng Dung phát giác nên cài then bên trong trước.

Lúc ấy đã không kịp nhắc thương sắt đập cửa, nghe cổng lớn bị xô ra, biết trong đại điện không có chỗ nào núp được liền hạ giọng nói: -Ra sau lưng tượng thần.

Hai người mới ngồi yên xuống sau tượng thần đã có hơn mười người bước vào điện, kế soạt một tiếng, Kha Trấn ác ngữi thấy mùi lưu huỳnh bốc lên, biết đã có người đánh hỏa tập. Chợt nghe Âu Dương Phong nói: - Triệu vương gia, trận đánh ở lầu Yên Vũ hôm nay tuy vô công nhưng cũng đã đánh tan được nhuệ khí của địch nhân.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cười nói: -Đó toàn nhờ tiên sinh chủ trì toàn cục.

Âu Dương Phong cười hắc hắc mấy tiếng, nói: -Tiểu vương gia an bài diệu kế, điều động quan binh phủ Gia Hưng, muôn mũi tên cùng bắn ra, vốn có thể một mẻ lưới quét sạch hết lũ khốn ấy nào ngờ muện không muện, sớm không sớm lại có một trận sương mù lớn, để bọn gian trốn thoát.

Một giọng trẻ tuổi vang lên: -Có Âu Dương tiên sinh và Cừu bang chủ hai vị xuất mã, đám gian tặc hôm nay tuy chạy thoát, nhưng sau này rốt lại nhất định cũng bị tiêu diệt hết. Chỉ hận là văn bối tới chậm quá, chưa được thấy Âu Dương tiên sinh đại triển thần oai, quả thật vô cùng đáng tiếc.

Kha Trấn ác nhận ra là giọng Dương Khang, bắt giắc lửa giận đầy lòng, lại nghe bọn Lương Tử ông, Bành Liên Hổ, sa Thông Thiên ai cũng buông lời tâng bốc, đua nhau lấy lòng Âu Dương Phong, nói y một mình giao đấu với các đạo sĩ Toàn Chân ra sao, đánh cho bọn đạo sĩ thảm hại thế nào. Cừu Thiên Nhận lại không cùng tới.

Kha Trấn ác thấy bấy nhiêu cao thủ tụ họp như thế không dám thở mạnh một tiếng, mới rồi y muốn cùng Hoàng Dung đồng quy ư tận, nhưng không biết thế nào lúc ấy lại chỉ sợ bị địch nhân phát hiện, làm hại tính mạng của Hoàng Dung và mình.

Chợt nghe người hầu của Hoàn Nhan Hồng Liệt trải bồ đoàn ra, mời Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Phong, Dương Khang ba người đi nghỉ.

Dương Khang thở dài một tiếng, nói: -Âu Dương tiên sinh, lệnh diệt võ học đã cao, nhân phẩm lại tiêu sái tuần nhã, văn bối và y rất hợp nhau, chỉ mong từ đây kết thành bạn tốt, không ngờ y lại bị lũ súc sinh phái Toàn Chân giết hại. Văn bối mỗi khi nhớ tới, lại cảm thấy rất xót xang. Bọn ác đạo phái Toàn Chân kia văn bối đã lập thệ phải đích thân giết chết từng tên một, để yên ửi hồn thiêng của Âu Dương thế huynh trên trời. Chỉ là văn bối võ công thấp kém, quả thật lòng có thừa mà sức không đủ.

Âu Dương Phong im lặng hồi lâu rồi chậm rãi nói: -Cháu ta bất hạnh chết thảm, trước kia ta còn cho rằng là độc thủ của tên tiểu tử Quách Tĩnh, mới rồi nghe người kể lại lời Khưu Xử Cơ mới biết do bọn ác đạo phái Toàn Chân làm. Bây giờ núi Bạch Đà ta đã không có truyền nhân, ta thu người làm đồ đệ vậy.

Dương Khang cao giọng nói: -Sự phụ, đệ tử xin dập đầu.

Trong giọng nói đầy vẻ vui mừng, kể đó ùng ùng ùng ùng bốn tiếng, chắc là y quỳ xuống đất dập đầu lạy Âu Dương phong. Kha Trấn ác nghĩ người này rõ ràng là hậu duệ kẻ trung lương, nào ngờ không những nhận giặc làm cha mà còn lạy kẻ ác làm thầy, chìm đắm càng lúc càng sâu, chỉ sợ khó có thể quay đầu sửa lỗi, càng thêm căm giận.

Chợt nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Ở đất khách không có gì làm lễ vật, sau này sẽ xin hậu tạ.

Âu Dương Phong thản nhiên nói: -Trên châu bảo vật thì ở núi Bạch Đà cũng có một ít, Âu Dương Phong chỉ là thấy thằng nhỏ này thông minh, mong một thân công phu của ta trong tương lai có được kẻ truyền nhân thôi.

Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Tiểu vương lỡ lời xin tiên sinh đừng trách.

Bọn Lương Tử ông nhao nhao chúc mừng ba người.

Đang ẩm ỉ chợt có người kêu lên: -Cô Ngốc đói rồi, đói chết đi thôi, sao không cho ta ăn?

Kha Trấn ác nghe tiếng cô Ngốc kêu la vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm tại sao người này cũng đi cùng với Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Phong. Chỉ nghe Dương Khang cười nói: -Đúng rồi, mau tìm điểm tâm cho đại cô nương ăn, đừng bỏ đói y thị.

Qua một lúc, nghe thấy cô Ngốc nhai rau rầu, đang ăn cái gì đó. Cô ta vừa ăn vừa nói: -Hảo huynh đệ, người nói đưa ta về nhà, bảo ta ngoan ngoãn nghe lời người, sao còn chưa tới?

Dương Khang nói: -Mai là tới rồi, người ăn no rồi ngủ đi.

Lại qua một lúc, cô Ngốc chợt nói: -Hảo huynh đệ trong bảo tháp xanh xạch xạch là tiếng gì vậy? Dương Khang nói: -Không phải chim thì là chuột.

Cô Ngốc nói: -Ta sợ.

Dương Khang cười nói: -Cô nương ngốc, sợ cái gì!

Cô Ngốc nói: -Ta sợ ma.

Dương Khang cười nói: -Ở đây có rất nhiều người, ma quái nào dám tới?

Cô Ngốc nói: -Ta là sợ một gã béo lùn.

Dương Khang cười gượng nói: -Đừng nói bậy bạ nữa, cái gì mà béo lùn với không béo lùn.

Cô Ngốc nói: -Hừ, ta biết rồi, gã béo lùn ấy chết trong phần mộ của bà, hồn bà đuổi hồn béo lùn ấy ra không cho y ở trong mộ. Y sẽ tới tìm người đòi nợ.

Dương Khang quát: -Người mà còn lảm mồm, ta sẽ gọi ông người tới bắt người về đảo Đào Hoa đây.

Cô Ngốc không dám nói gì nữa, chợt nghe sa Thông Thiên quát: -Hừ,

đạp lên chân ta rồi, ngồi yên đừng động đậy cho ta xem?

Có lẽ là cô Ngốc sợ ma, đạp bừa vào giữa đám người.

Kha Trấn ác nghe tới đó, càng nẩy dạ nghi ngờ: cô Ngốc nói gã béo lùn, nhất định là chỉ Tam đệ Hàn Bảo Câu, y mất mạng trên đảo Đào Hoa, rõ ràng là Hoàng Dược Sư giết chết, tại sao hồn phách của y lại tìm Dương Khang đòi mạng?

Cô Ngốc tuy ngây ngốc nhưng câu mới rồi ắt có lý do, khổ nỗi cường địch trước mắt không sao hỏi rõ. Chợt lại nghĩ: -Hoàng Dược Sư từng nói với mình trước lâu Yên Vũ rằng: Hoàng Dược Sư ta là hạng người nào, há lại đi so đo với loại người như ngươi? Y đã không thèm giết mình thì tại sao lại giết năm em trai em gái của mình? Nhưng nếu không phải Hoàng Dược Sư thì tại sao Tứ đệ lại nói chính mắt nhìn thấy y hại chết Nhị đệ và Thất muội?

Đang ngẫm nghĩ chợt thấy Hoàng Dung kéo tay trái mình một cái, đưa tay viết vào lòng bàn tay mình một chữ: -Xin.

Kế đó viết ra từng chữ từng chữ"... người một việc."

Kha Trấn ác viết lại vào lòng bàn tay nàng "việc gì."

Hoàng Dung viết: -Nói cho cha biết ai giết ta.

Kha Trấn ác sửng sốt, không rõ nàng có ý gì, đang định kéo tay nàng viết câu hỏi, đột nhiên thấy cạnh người có tiếng gió, Hoàng Dung đã vọt ra, chỉ nghe nàng cười nói: -Âu Dương bá bá, người khỏe chứ?

Mọi người hoàn toàn không ngờ sau tượng thần lại có người núp, chỉ nghe một trận loảng xoảng vang lên, mọi người đều tuốt binh khí ra vây chặt mấy nàng, nhao nhao quát: -Ai đấy?

-Có thích khách!

-Người nào?

Hoàng Dung cười nói: -Cha ta bảo ta tới đây chờ đại giá Âu Dương bá bá, các người giết mình làm gì?

Âu Dương Phong nói: -Tại sao lệnh tôn biết ta sẽ tới đây?

Hoàng Dung nói: -Cha ta y bốc tinh tướng không gì không biết, xem một quẻ Văn vương Tiên thiên thần khóa thì tự nhiên là biết.

Âu Dương Phong có chín phần không tin, nhưng biết dù hỏi nữa thì nàng cũng không chịu nói thật bèn cười cười không đáp bọn sa Thông Thiên ra ngoài miếu đi một vòng quan sát không thấy có ai khác, bèn xúm lại bảo vệ Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Hoàng Dung ngồi xuống một tấm bồ đoàn cười hề hề nói: -Âu Dương bá bá, người hại cha ta đến khổ!

Âu Dương Phong cười khế không đáp, y biết Hoàng Dung tuy còn nhỏ tuổi nhưng đủ trò xảo quyệt, chỉ cần ứng đối một câu không hay, để

nàng nắm lấy mĩa mai cho một câu thì trước mặt mọi người rất khó hạ đài, lúc ấy chỉ im lặng nghe nàng nói rõ ý mình, sẽ định đổi sách. Chỉ nghe nàng nói: -Âu Dương bá bá, cha ta bị các đạo sĩ phái Toàn Chân bao vây ở Tiểu Bồng Lai trong trấn Tân Lục, nếu người không tới giải cứu chỉ sợ ông khó mà thoát thân.

Âu Dương Phong cười khế một tiếng, nói: -Có chuyện đó à?

Hoàng Dung vội nói: -Sao người nói hời hợt như thế! Đại trượng phu mình làm mình chịu, rõ ràng người giết chết Đàm Xử Đoan phái Toàn Chân, không biết thế nào dám đạo sĩ xấu xa kia thủy chung cứ lằng nhằng với cha ta, lại thêm Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông kích bác, cha ta lại không chịu phân trần phải trái thì làm sao được?

Âu Dương Phong mừng thầm, nói: -Cha người võ công cao cường, mấy đứa súc sinh phái Toàn Chân làm gì được y?

Hoàng Dung nói: -Bọn đạo sĩ mũi trâu phái Toàn chân lại thêm Lão Ngoan đồng thì cha ta không chống nổi, cha ta lại bảo ta tới đây nói với người là ông suy nghĩ suốt bảy ngày bảy đêm đã hiểu được ý tứ của một thiên văn tự.

Âu Dương Phong nói: -Văn tự gì?

Hoàng Dung nói: -Tư lý tinh, ngang y nạp đặc. Tư thực xác hư, cấp hồ văn bát anh.

Mấy câu lú loát lo ấy, Kha Trấn á và bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt đều không hiểu gì nhưng Âu Dương Phong thì giật nảy mình, nghĩ tới một thiên cổ ngữ kỳ quái cuối cùng trong Cửu âm chân kinh, chẳng lẽ Hoàng Dục Sư đã hiểu ra? Y trong lòng tuy đã động tâm nhưng ngoài mặt lại hoàn toàn không động thanh sắc, lạnh nhạt nói: -Con nha đầu chỉ thích lừa người, những câu bậy bạ quàng xiên ấy ai mà hiểu được.

Hoàng Dung nói: -Cha ta đã dịch đoạn văn tự cổ quái ấy ra từ đầu tới đuôi, rất là rõ ràng, chính mắt ta nhìn thấy, sao lại bảo là lừa người?

Âu Dương Phong vốn khâm phục tài năng của Hoàng Dục Sư, nghĩ thiên văn tự cổ quái ấy nếu thủy chung không ai hiểu được thì cũng thôi, nhưng nếu có một người hiểu được thì trên đời ngoài Hoàng Dục Sư không có ai khác, nhưng vẫn thản nhiên nói: -Vậy thì phải chúc mừng cha người mới được.

Hoàng Dung nghe ý trong lời của y vẫn còn bán tín bán nghi, lại nói: -Ta xem xong hiện cũng nhớ được vài câu không ngại gì đọc cho người nghe thử.

Lúc ấy bèn đọc: -Hoặc lắc lư thân hình, hoặc có lúc thân hình như bị vật nặng đè lên, hoặc có lúc thân hình nhẹ nhàng muốn bay, hoặc có lúc như bị trói chặt, hoặc có lúc nóng bức giá lạnh, hoặc có lúc vui mừng nháy nhót, hoặc có lúc chạm vào vật đáng sợ, dựng cả gai ốc, hoặc có lúc vui quá say mềm. Phàm những việc ấy phải dùng hạ pháp để đi vào

chỗ thông thần.

Mấy câu kinh văn ấy chỉ khiến Âu Dương Phong nghe xong vô cùng ngửa ngáy. Vốn những câu Hoàng Dung đọc chính là đoạn tổng thiên chữ phạm trong Cửu âm chân kinh mà Nhất Đẳng đại sư dịch ra. Những cảnh giới quái dị ấy vốn là những việc mà người luyện nội công thường trải qua, chỉ là người luyện tập mỗi khi gặp cảnh giới ấy đều chỉ run rẩy trấn nhiếp tâm thần để đề phòng tẩu hỏa nhập ma, nào ngờ lại có diệu pháp chuyển tâm ma thành thần thông, đó đúng là yếu quyết quý báu vô thượng. Chỉ vì Hoàng Dung đọc đó quả thật là kinh văn trong chân kinh chứ không phải thuận miệng nói bừa, Âu Dương Phong nội công tinh thâm, nghe thấy là biết ngay thật giả, đến lúc ấy không còn ngờ vực gì nữa, bèn hỏi: -Đoạn dưới viết thế nào?

Hoàng Dung nói: -Phía dưới có một đoạn dài ta quên rồi, chỉ nhớ được còn có nói cái gì Lỗ chân lông toàn thân đều phải để hở, lập tức lấy tâm nhãn nhìn ba mươi sáu vật trong lòng, như mở cửa kho thấy thóc gạo, việc mừng giận trong lòng đều yên tĩnh an vui.

Kinh văn nàng đọc, đoạn đầu là nói tới những cảnh giới lạ thường, đoạn kế là nói tới chỗ kỳ diệu sau khi tu luyện xong, còn cách tu tập giữa thiên thì giấu đi không nói gì tới.

Âu Dương Phong im lặng, nghĩ thầm bằng vào sự thông minh của người thì há có thể quên được, chẳng qua cố ý không nói, nhưng không biết người tới đây nói thế là có dụng ý gì.

Hoàng Dung lại nói: -Cha ta bảo ta tới đây hỏi Âu Dương bá bá là người muốn có năm ngàn chữ hay muốn ba ngàn chữ?

Âu Dương Phong nói: -Xin nói rõ.

Hoàng Dung nói: -Nếu người tới giúp cha ta, hai người hợp sức, nổi một tiếng trống tiêu diệt phái Toàn Chân thì năm ngàn chữ ấy trong Cửu âm chân kinh ta sẽ đọc hết cho người nghe.

Âu Dương Phong cười khế nói: -Còn nếu ta không đi?

Hoàng Dung nói: -Cha ta nhờ người tới trả thù cho cha ta, khi nào giết được Chu Bá Thông và Toàn Chân lục tử thì ta sẽ nói cho người nghe ba ngàn chữ.

Âu Dương Phong cười nói: -Trước nay giao tình giữa cha người và ta cũng bình thường, sao lại coi trọng Lão Độc vật thế?

Hoàng Dung nói: -Cha ta nói: Thứ nhất, người giết cháu y là truyền nhân đích phái của phái Toàn Chân, nghĩ sắp tới người sẽ trả thù ...

Dương Khang nghe câu ấy, bất giác ớn lạnh, y là đồ đệ Khưu Xử Cơ câu ấy rõ ràng là nói vào y. Cô Ngốc đang ngồi cạnh y, bèn hỏi: -Hảo huynh đệ, người lạnh à?

Dương Khang ậm ừ đáp một tiếng.

Hoàng Dung lại nói tiếp: -Thứ hai, sau khi ông dịch kinh văn thì động thủ với đạo sĩ phái Toàn Chân, không kịp giảng giải kỹ cho người, nghĩ chắc bộ kỳ thư này trên đời khó mà gặp được, há lại để mất trong tay ông sao? Hiện nay chỉ có người và ông tính nét hợp nhau. Được Âu Dương bá bá coi trọng, hôm trước từng đích thân lên đảo Đào Hoa cầu hôn, cháu người tuy bất hạnh chết về tay người phái Toàn Chân, nhưng cha ta nói chắc rồi người cũng sẽ nghĩ tới cháu người, vì vậy bảo người sau khi tu tập thần công rồi thì truyền thụ lại cho ta.

Âu Dương Phong trong lòng chua xót, nghĩ thầm: -Mấy câu này thật có thể tin được, nếu không có cao nhân chỉ điểm thì con nha đầu này có đọc thuộc kinh văn như cháo cũng vô dụng.

Chợt Xoay chuyển ý nghĩ, nói: -Nhưng làm sao ta biết người đọc có là thật hay giả?

Hoàng Dung nói: -Gã tiểu tử ngu ngốc Quách Tĩnh đã viết kinh văn đưa cho người, ta nói đoạn văn dịch này là yếu quyết then chốt, người cứ so sánh, thì sẽ biết thật giả ngay thôi.

Âu Dương Phong nói: -Nói thế không sai, để ta dưỡng thần, sáng mai sẽ đi cứu cha người.

Hoàng Dung vội nói: -Cứu binh như cứu lửa, tại sao phải chờ đến mai?

Âu Dương Phong cười nói: -Vậy ta trả thù cho cha người cũng thế. Y đã tính toán xong, kinh văn trong tay mình, sắp tới ép Hoàng Dung nói đoạn then chốt trong kinh văn ra thì có thể nghiền ngẫm tìm hiểu được

ý nghĩa của toàn bộ chân kinh, lúc ấy Hoàng Dược Sư và Toàn Chân thất tử đã đánh nhau tới chỗ lưỡng bại câu thương, há chẳng hay sao?

Kha Trấn ác sau lưng tượng thần, nghe hai người nói đi nói lại không hề rời khỏi chuyện Cửu âm chân kinh, nghĩ thầm: -Hoàng Dung viết lên tay y bảy chữ: Nói cho cha biết ai giết ta.

Không biết là có ý gì? Chợt nghe Hoàng Dung nói tiếp: -Vậy sáng mai người đi sớm được không?

Âu Dương Phong cười nói: -Cái đó tự nhiên, người cũng nghỉ ngơi đi!

Chợt nghe Hoàng Dung kéo mấy tấm bồ đoàn ngồi xuống cạnh Cô Ngốc hỏi: -Cô Ngốc, ông đưa người lên đảo Đào Hoa, sao người lại ở đây?

Cô Ngốc nói: -Ta không thích theo ông, ta muốn về nhà.

Hoàng Dung nói: -Vậy là vị hảo huynh đệ họ Dương này lên đảo đưa người xuống thuyền cùng về đây phải không?

Cô Ngốc nói: -Đúng thế, y đối xử với ta tốt lắm.

Kha Trấn ác chợt động tâm niệm: -Dương Khang lên đảo Đào Hoa lúc nào?

Chỉ nghe Hoàng Dung hỏi: -Ông đi đâu rồi?

Cô Ngốc hoảng sợ nói: -Người đừng nói ta trốn đi, ông lại đánh ta đấy.

Hoàng Dung cười nói: -Ta không nói đâu, có điều ta hỏi người câu nào người phải trả lời cho rõ ràng.

Cô Ngốc nói: -Người không được nói với ông, ông sẽ bắt ta về, bắt ta học chữ.

Hoàng Dung cười nói: -Ta nhất định không nói mà. Người nói ông bắt người học chữ à?

Cô Ngốc nói: -Đúng thế, hôm ấy ông dạy ta học chữ trong thư phòng, nói: Khúc nhi cha ta họ Khúc, ta cũng là Khúc nhi họ Khúc, ông viết chữ Khúc nhi họ Khúc, bảo ta nhớ kỹ, lại nói cha ta tên là Khúc gì Phong đó. Ta nhớ mãi không được, ông bèn nổi giận chửi ta là ngu ngốc tệ hại. Thì ta vốn là cô Ngốc mà!

Hoàng Dung cười nói: -Cô Ngốc tự nhiên là ngốc, ông mắng người là ông không tốt, cô Ngốc thì tốt!

Cô Ngốc nghe thế rất cao hứng. Hoàng Dung nói: -Về sau thế nào?

Cô Ngốc nói: -Ta nói ta muốn về nhà, ông càng tức giận. Chợt một gã cầm bước vào, chỉ đông chỉ tây u u ơ ơ ông nói: -Ta không tiếp khách, bảo họ về đi! Qua một lúc, người cầm ấy đưa vào một trang giấy, ông xem qua một lượt bèn để lên bàn, bảo ta theo gã cầm ấy ra đón khách. Hô hô, gã béo lùn ấy quả thật khó coi, ta cứ giương mắt nhìn y, y cũng giương mắt nhìn ta.

Kha Trấn ác nhớ lại hôm ấy lên đảo Đào Hoa cầu kiến, tình cảnh quả đúng như thế, lúc đầu Hoàng Dưor Sư cự tuyệt không tiếp sáu người, đến khi Chu Thông đem sự tình viết thư gửi vào, cô Ngốc mới ra tiếp đãi nhưng Tam đệ hiện đã không còn trên đời, trong lòng không kìm được nổi chua xót.

Chợt nghe Hoàng Dung nói tiếp: -Rồi ông có gặp họ không?

Cô Ngốc nói: -Ông bảo ta cho khách ăn uống, ông đi một mình. Ta không thích thấy gã béo lùn kia, rón rén đi theo thấy ông ngồi sau tảng đá nhìn nhìn ra biển, ta cũng nhìn ra biển, thấy một chiếc thuyền từ xa dần dần ghé vào, người trên thuyền đều là đạo sĩ.

Kha Trấn ác nghĩ thầm: -Hôm ấy bọn mình được tin phái Toàn Chân đem đại quân tới đảo Đào Hoa trả thù, vội tới đó trước để báo tin cho Hoàng Dưor Sư xin y tạm thời né tránh, để Giang Nam lục quái nói rõ nguyên ủy với phái Toàn Chân. Nhưng trên đảo thủy chung không thấy Toàn Chân chư tử tới, sao cô Ngốc này lại nói có đạo sĩ ngồi thuyền ghé vào?

Chỉ nghe Hoàng Dung hỏi tiếp: -Rồi ông làm gì?

Cô Ngốc nói: -Ông vẫy vẫy tay gọi ta qua. Ta hoảng sợ giật nảy mình, vốn ta trốn ra đó chơi, lại bị ông nhìn thấy. Ta không dám qua, sợ ông đánh. Ông nói ta không đánh người, người qua đây. Ta bèn bước qua.

Ông nói ông muốn lên thuyền ra biển câu cá bảo ta chờ đám đạo sĩ lên bờ rồi thì đưa họ vào gặp sáu người bọn gã béo lùn kia cùng ăn uống. Ta nói ta cũng muốn đi câu cá. Ông nói không cho ta đi câu bảo ta dắt đạo sĩ vào chứ họ không biết đường trên đảo.

Hoàng Dung hỏi: -Về sau thế nào?

Cô Ngốc nói: -Về sau ông ra phía sau tảng đá lên thuyền, ta biết mà, đám đạo sĩ kia rất khó coi, ông không muốn thấy mặt họ.

Hoàng Dung khen: -Phải đấy, người nói không sai chút nào. Rồi ông trở về lúc nào?

Cô Ngốc nói: -Về cái gì? ông không về nữa.

Kha Trấn ác thân hình rúng động, chỉ nghe Hoàng Dung hỏi: -Người nhớ có rõ không? Về sau thế nào?

Chỉ nghe giọng nói của nàng khẽ run lên, rõ ràng đã hỏi tới chỗ then chốt quan trọng.

Cô Ngốc nói: -Ông đang định lên thuyền chợt có một đôi chim lớn bay tới, chính là đôi điểu của người. Ông vẫy tay gọi, đôi chim điểu bèn bay xuống, trên chân chim còn buộc vật gì đó, thật thú vị. Ta kêu: ông ơi, cho con, cho con ...!

Nói tới đó bèn kêu toáng lên thật. Dương Khang quát: -Đừng ồn ào, để mọi người ngủ.

Hoàng Dung nói: -Cô Ngốc, người nói đoạn cuối đi.

Cô Ngốc nói: -Để ta nói khẽ.

Rồi quả nhiên hạ giọng nói: -Ông không đếm xỉa gì tới ta, xé một mảnh vải trên vạt áo buộc vào chân chim rồi thả chim bay đi.

Hoàng Dung ở một tiếng, nói một mình: -Cha muốn tránh mặt Toàn Chân chư tử, chẳng trách gì không kịp mang Kim oa oa đi, nhưng không biết con điểu mái bị trúng tên là ai bắn?

Bèn hỏi: -Ai bắn con chim điểu một mũi tên?

Cô Ngốc nói: -Bắn tên à? Không có đâu.

Nói xong ngơ ngẩn xuất thần. Hoàng Dung nói: -Được rồi, kể tiếp đi.

Cô Ngốc nói: -Ông thấy vạt áo bị xé bèn cởi ra bảo ta về lấy cho ông cái khác. Khi ta trở lại đã không thấy ông nữa, thuyền đạo sĩ cũng không thấy nữa, chỉ có tấm áo bào rách vạt dưới đất.

Cô ta nói tới đó, Hoàng Dung không hỏi nữa, dường như đang yên lặng nghĩ ngợi, hồi lâu mới nói: -Họ đi đâu thế?

Cô Ngốc nói: -Ta nhìn thấy, ta gọi ông thật lớn, không nghe ông trả lời, bèn leo lên ngọn cây nhìn ra, ta thấy ông đi thuyền nhỏ phía trước, thuyền lớn của đạo sĩ phía sau, dần dần không thấy đâu nữa. Ta không muốn nhìn thấy gã béo lùn kia bèn ra bờ biển chơi đá nghịch cát, mãi

đến lúc trời tối mới dẫn ông và hảo huynh đệ này về.

Hoàng Dung hỏi: -Ông này không phải là ông dạy người học chữ chứ?

Cô Ngốc cười hì hì mấy tiếng, nói: -Ông này tốt lắm, không bắt ta học chữ, còn cho ta ăn kẹo.

Hoàng Dung nói: -Âu Dương bá bá, người còn kẹo không, cho y thị mấy viên.

Âu Dương Phong cười khan nói: -Có đây.

Kha Trấn ác quả tim tựa hồ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực: -Té ra hôm ấy Âu Dương Phong cũng tới đảo Đào Hoa.

Chợt nghe Cô Ngốc ái chà một tiếng, kế hai tiếng chát chát, có người giao thủ, lại có tiếng chân nhảy ra, chỉ nghe Hoàng Dung quát: -Người muốn giết người diệt khẩu à?

Âu Dương Phong cười nói: -Chuyện này giấu được người ngoài chứ không giấu được cha người. Ta cần gì phải giết cô Ngốc này? Người muốn hỏi thì cứ tự nhiên hỏi cho rõ ràng đi.

Chỉ nghe Cô Ngốc nức nức nở nở, rên rĩ, nhưng không nói được nên lời nữa, nghĩ đã bị Âu Dương Phong đánh trúng chỗ nào rồi.

Hoàng Dung nói: -Cho dù không hỏi ta cũng đã đoán được, chỉ là muốn cô Ngốc này chính miệng nói ra thôi.

Âu Dương Phong cười nói: -Con tiểu nha đầu người cũng tinh ranh lắm, nhưng người đoán thế nào thì nói ra cho ta nghe thử xem.

Hoàng Dung nói: -Lúc đầu ta thấy tình hình trên đảo cũng cho rằng cha ta giết chết Giang Nam ngũ quái. Về sau nghĩ tới một việc mới biết nhất định không phải. Người nghĩ xem, làm sao cha ta có thể để xác đàn ông trong mộ để bầu bạn với mẹ ta được? Lại sao lúc trong mộ ra lại không đóng cửa mộ lại?

Âu Dương Phong vỗ tay vào đùi một cái, kêu lên: -Ái chà, đúng là chỗ sơ hở của ta rồi. Khang nhi, có phải không?

Kha Trấn ác chỉ cảm thấy gan ruột như bị xé toạc lúc ấy mới hiểu Hoàng Dung đã sớm nhận ra hung thủ giết người là Âu Dương Phong, Dương Khang, nàng đột nhiên vọt ra vốn là muốn liều mạng mình để vạch rõ chân tướng, rửa nỗi oan uổng trước đây của cha nàng. Nàng biết rõ bước ra lần này dữ nhiều lành ít nên mới nhờ y nói lại người giết nàng cho cha mình. Y vừa đau lòng vừa hối hận, nghĩ thầm: -Hảo cô nương, người chỉ cần nói rõ hung thủ giết người là ai cho ta biết thì cũng được rồi, cần gì phải liều mạng như thế?

Chợt xoay chuyển ý nghĩ: -Phi thiên biến bức mình tính tình nóng nảy thô lỗ thế nào, mù cả hai mắt, lại đem tội nghiệt trút lên đầu cha con họ. Cho dù cô ta nói rõ mình há lại chịu tin sao? Kha Trấn ác ơi Kha Trấn ác, người là con rùa đen đáng chết, lão mù thối tha, là người bức tử cô

nương tốt bụng kia rồi.

Y tự oán trách mình, đang định giơ tay tự tát vào mặt, chợt nghe Âu Dương Phong nói: -Thế sao người lại nghĩ tới ta?

Hoàng Dung nói: -Nghĩ tới người thì không khó, phát chưởng đánh chết con hoàng mã, dùng tay bẻ gãy chiếc cán cân, kẻ có công lực như thế trên đời chỉ có lơ thơ vài người. Có điều lúc đầu ta còn nghĩ là người khác. Lúc Nam Hy Nhân sắp chết dùng ngón tay vẽ mấy chữ lên mặt đất: -Kẻ giết ta là Thập.

Chữ thứ năm chưa viết xong thì tắt hơi. Ta nghĩ tên họ của người không phải bắt đầu bằng chữ Thập, chỉ cho là chữ Cừu trong tên Cừu Thiên Nhận.

Âu Dương Phong ha hả cười lớn, nói: -Gã Nam Hy Nhân ấy cũng là một hán tử cứng cỏi, vẫn còn chờ được đến khi gặp người.

Hoàng Dung nói: -Ta thấy tình trạng của y lúc lâm tử, nhất định là bị trúng phải quái độc nghĩ: Cừu Thiên Nhận luyện công phu độc chưởng, đã đem thử lên trên người y.

Âu Dương Phong cười nói: -Cừu Thiên Nhận võ công cao cường nhưng là về chưởng lực chứ không phải về chưởng độc. Trên chưởng của y không có độc, dùng độc vật để luyện chưởng bất quá là cách thức luyện chưởng lực, ép độc khí ra, chưởng lực tự nhiên tăng lên. Lúc Nam Hy Nhân chết, miệng hò hét nhưng không nói ra lời, trên mặt lại có vẻ tươi cười, có phải thế không?

Hoàng Dung nói: -Đúng thế, là trúng phải chất độc gì vậy?

Âu Dương Phong không đáp, lại hỏi: -Thân hình y co rút, lăn lộn dưới đất, khí lực khỏe hơn hẳn lúc bình thường, có phải thế không?

Hoàng Dung nói: -Đúng thế, đó là vật kịch độc, ta nghĩ trong thiên hạ ngoài Thiết chưởng bang thì không ai có được.

Câu này của Hoàng Dung rõ ràng có ý nói khích, Âu Dương Phong tuy biết rõ nhưng vẫn không nhịn được, chợt giận dữ nói: -Người ta gọi ta là Lão Độc vật, chẳng lẽ là gọi suông à?

Dần mạnh xà trượng xuống đất một cái, nói: -Chính là xà nhi trên trượng của ta cắn y, là cắn vào đầu lưỡi y nên trên người y không có vết thương nào mà không nói ra lời được.

Kha Trấn ác nghe tới đó máu nóng xông lên tận óc, suýt nữa ngất đi.

Hoàng Dung nghe sau tượng thần có tiếng động khẽ, vội ho mấy tiếng át đi.

Rồi thông thả nói: -Lúc ấy Giang Nam ngũ quái bị người giết chết tất cả, một mình Kha Trấn ác chạy thoát thì lại bị mù, đến nỗi rốt lại là ai giết người cũng không nhận ra.

Kha Trần ác nghe thấy câu ấy giật nảy mình: -Cô ta nói câu này là đề tỉnh mình, bảo mình không nên khinh dị vọng động, để khỏi đến nỗi hai người cùng mất mạng, chết không rõ ràng.

Lại nghe Âu Dương Phong cười khan nói: -Lão mù ấy làm sao thoát được tay ta? Ta chỉ cố ý cho y chạy thôi.

Hoàng Dung nói: -A, phải rồi. Người giết năm người kia rồi, lại khiến y hiểu lầm là cha ta giết, để y ra ngoài phao tin này lên cho anh hùng thiên hạ nổi dậy tấn công cha ta.

Âu Dương Phong cười nói: -Đó không phải là chủ ý của ta mà là Khang nhi nghĩ ra, đúng không?

Dương Khang lại âm ừ dạ một tiếng.

Hoàng Dung nói: -Như thế thật là thần cơ diệu toán, bội phục bội phục.

Âu Dương Phong nói: -Chúng ta cứ nói toạc mọi chuyện ra đi. Về sau làm thế nào mà người nghĩ tới ta?

Hoàng Dung nói: -Ta nghĩ: Cừu Thiên Nhận từng giao thủ với ta ở Nam lộ Lưỡng Hồ, tuy nói y cũng có thể kịp tới đó, nhưng trước đó lại tới đảo Đào Hoa, mà muốn nhanh hơn con tiểu hồng mã thì cũng khó lắm. Ta lại nghĩ sau lá thư của Chu Thông có viết một câu, y bảo mọi người đề phòng, chữ cuối cùng chưa viết xong chỉ có ba nét, một vạch ngang một nét sổ lại một nét ngang gập, nói là chữ Đông thì khởi bút cố nhiên là đúng, nhưng nói là chữ Tây há không được sao? Nếu không phải Đông tà thì đúng là Tây độc, về điểm này lúc trên đảo Đào Hoa ta đã nghĩ tới, nhưng lúc ấy còn có rất nhiều chi tiết chưa nghĩ ra.

Âu Dương Phong thở dài nói: -Ta cứ cho rằng mọi việc đều như áo trời không thấy đường may, té ra vẫn còn để lại rất nhiều manh mối. Gã thư sinh dơ dáy kia kiến cơ rất mau lẹ, ta lại chưa nhìn thấy y động bút viết chữ.

Hoàng Dung nói: -Y có hiệu là Diệu thủ thư sinh, động thủ làm việc gì tự nhiên là không để người nhìn thấy. Ta vất vả suy nghĩ mãi về chữ Thập mà Nam Hy Nhân viết xem rồi lại y muốn viết chữ gì. Chỉ vì ta cho rằng vị tiểu vương gia này võ nghệ thấp kém, quyết không có bản lĩnh nhắc tay một cái giết được Giang Nam ngũ quái nên thủy chung vẫn không nghĩ tới y.

Dương Khang hừ một tiếng.

Hoàng Dung nói: -Hôm ấy ta một mình ở lại trên đảo Đào Hoa, lúc mơ hồ nửa tỉnh nửa mê thủy chung vẫn không đoán ra. Ta nằm mơ thấy rất nhiều người, về sau mơ thấy Mục tử tử, thấy cô ta tử võ chiêu thân ở Bắc Kinh. Ta đột nhiên trong giấc mơ tỉnh dậy, nhảy bật lên, mới biết hung thủ chính là vị tiểu vương gia này!

Dương Khang nghe nàng nói mấy câu ấy, âm thanh sắc nhọn run lên

bất giác sợ toát mồ hôi, cười gượng nói: -Chẳng lẽ Mục Niệm Từ báo mộng cho cô à?

Hoàng Dung nói: -Đúng thế, nếu không có giấc mơ ấy thì ta làm sao mà nghĩ tới người? Chiếc hài nhỏ bằng ngọc phỉ thúy của người đâu?

Dương Khang sững sốt cao giọng nói: -Tại sao người biết được, lại là Mục Niệm Từ báo mộng cho người à?

Hoàng Dung cười nhạt nói: -Sao lại nói thế? Hai người các người giết chết Chu Thông rồi, đem châu ngọc trong mộ mẹ ta bỏ vào bọc y để người khác nhìn thấy chỉ nghĩ rằng y ăn trộm châu báu bị cha ta phát hiện, vì thế mất mạng. Kế trút tang vật ấy vốn rất hay, chỉ là người quên mất một chi tiết, là Chu Thông có ngoại hiệu là Diệu thủ thư sinh.

Âu Dương Phong nảy ý tò mò, hỏi: -Là Diệu thủ thư sinh thì sao?

Hoàng Dung nói: -Hừ, chỉ lo bỏ đồ vật vào bọc y chứ không lo lấy đồ vật trong người y ra.

Âu Dương Phong không hiểu, hỏi: -Lấy cái gì?

Hoàng Dung nói: -Chu Thông võ công tuy không bằng người nhưng trước khi chết đã thi triển diệu thủ, lấy được trên người vị tiểu vương gia này một vật nắm chặt trong tay, mà rõ ràng các người thủy chung vẫn không biết. Nếu không có vật này thì ta không bao giờ ngờ rằng tiểu vương gia đây đã quang lâm tới đảo Đào Hoa.

Âu Dương Phong cười nói: -Chuyện này thú vị thật, gã Diệu thủ thư sinh cũng lợi hại thật, tuy không giữ được mạng vẫn có thể lưu lại lời nhắn. Vật y lấy được chắc là chiếc hài nhỏ bằng ngọc phỉ thúy gì đó.

Hoàng Dung nói: -Không sai. Những châu báu trong mộ mẹ ta từ nhỏ ta đã nhìn thấy cả, nhưng chiếc hài ngọc nhỏ này thì chưa từng thấy qua. Sau khi chết Chu Thông vẫn nắm chặt nó trong tay, trong đó chắc có duyên cớ. Chiếc hài nhỏ này giữa đáy có chữ Tỷ, dưới đế có chữ Chiêu, ta vát và ngẫm nghĩ mà rốt lại vẫn không đoán ra được, đêm ấy nằm mơ thấy Mục tỷ tỷ võ chiêu thân ở Bắc Kinh, dựng một lá cờ gấm đề bốn chữ Tỷ võ chiêu thân, chuyện đó khiến ta đột nhiên hiểu ra, lập tức thông suốt hết mọi chuyện.

Âu Dương Phong cười nói: -Hai chữ trên chiếc hài ấy vốn là có điển cố tình tứ như thế, hô hô, hô hô!

Y cười rất cao hứng, Kha Trấn ác lại càng nghe càng tức giận, chỉ là vẫn chưa hiểu thật rõ vì sao Hoàng Dung nghĩ ra. Hoàng Dung đoán y không hiểu, lúc ấy bèn bề ngoài thì nói cho Âu Dương Phong, nhưng thật ra là giải thích cho y: -Hôm ấy Mục tỷ tỷ võ chiêu thân ở Bắc Kinh, tiểu vương gia bước ra đại diện thân thủ, vừa khéo ta cũng có mặt ở đó xem nhiệt náo. Sau lúc ấy tiểu vương gia giật được chiếc hài thêu trên chân Mục tỷ tỷ. Trường tỷ võ này thì y thắng, nhưng nói tới chiêu thân thì rất lằng nhằng lắm chuyện.

Chỉ vì trường tử võ chiêu thân này mà về sau nảy sinh rất nhiều chuyện. Lúc ấy bọn Lương Tử ông, sa Thông Thiên đều có mặt ở đó, kể Hoàn Nhan Hồng Liệt chết vợ, Dương Khang gặp cha ruột cũng đều bắt đầu từ đó mà ra. Mọi người nghe tới đoạn đó, ai cũng cảm khái.

Hoàng Dung nói: -Đã nghĩ tới chuyện đó thì không gì rõ ràng hơn. Về sau tiểu vương gia và Mục tử tử ngầm đính ước chuyện hôn nhân, vật đính tình tốt nhất tự nhiên là một đôi hài ngọc. Đôi hài ngọc này chắc là mỗi người giữ một chiếc, một chiếc có hai chữ Tử, Chiêu, chiếc kia có hai chữ Võ, Thân. Tiểu vương gia, ta đoán không sai chứ?

Dương Khang không đáp.

Hoàng Dung lại nói: -Giải thích được chi tiết này thì mọi chuyện không có gì phải nghi ngờ nữa. Hàn Bảo Câu trúng Cữu âm bạch cốt trảo mà mất mạng, kẻ luyện công phu ấy trên đời chỉ có Hắc Phong song sát, nhưng hai người ấy đều đã chết, người ngoài chỉ cho là sự phụ của Hắc Phong song sát mới hiểu được nào ngờ cha ta cố nhiên chưa luyện qua công phu nào trong Cữu âm chân kinh, mà Thiết thi Mai Siêu Phong lúc sống từng thu một vị cao đồ. Còn như Nam Hy Nhân viết một chữ Thập nhỏ, thì chính là hai nét bắt đầu của chữ Dương, không ngờ gã tiểu tử Quách Tĩnh ngu ngốc kia lại cứ nói đó là chữ Hoàng.

Nói tới đó không kìm được nổi buồn bã.

Âu Dương Phong buông tiếng cười dài, nói: -Không trách thằng tiểu tử Quách Tĩnh lúc ở lầu Yên Vũ lại nhất định liều mạng với cha người.

Hoàng Dung thở dài nói: -Kế sách của các người vốn rất hay, gã tiểu tử ấy trong lúc đau thương phần hận càng khó phân biệt thị phi. Đầu tiên ta còn cho rằng người bắt bọn đầy tớ cầm trên đao dẫn đường, hôm nay mới biết là cô Ngốc này dẫn đường cho các người vào đảo. Có lẽ tiểu vương gia ưng thuận đưa cô ta về thôn Ngưu Gia, cô Ngốc vô cùng mừng rỡ, bèn liu liú vâng lệnh các người. Ờ, nhất định hai người các người đã mai phục cạnh mộ mẹ ta, sai cô Ngốc thác ngôn là cha ta mời, lừa Giang Nam lục quái tiến vào, Âu Dương bá bá chặn ở cửa mộ, Giang Nam lục quái làm sao có thể thoát khỏi độc thủ? Đó là kế bắt ba ba trong rọ đấy.

Kha Trấn ác nghe nàng nói như chính mắt mình trông thấy, tình hình gặp phải cường địch trong hầm mộ hôm ấy lập tức lại hiện ra trong óc, chỉ nghe Hoàng Dung nói tiếp: -Âu Dương bá bá nhất được chiếc trường bào của cha ta trên bờ biển bèn mặc vào người, trong hầm mộ vốn tối tăm, lục quái vừa xông vào đã có mấy người bị đá thương, số còn lại trong lúc nguy cấp làm sao nhận ra được địch nhân là ai? Cho nên Nam Hy Nhân nói với Kha Trấn ác rằng người động thủ sát nhân chính là cha ta. Chu Thông và Toàn Kim Phát là Âu Dương bá bá giết chết, Hàn Bảo Câu là tiểu vương gia giết chết, Hàn Tiểu Oanh tự sát mà chết, Kha Nam hai người chạy ra khỏi huyết mộ lại ác đấu một trận trong tịnh xá. Các

người Cố ý thả cho Kha Trấn ác chạy, còn Nam Hy Nhân cuối cùng biết hung thủ là họ Dương thì đã trúng phải chất kịch độc.

Âu Dương Phong thờ dài nói: -Con nha đầu này liệu việc như thần, chuyện này là cơ duyên tấu xảo, cũng là số phận lục quái như thế. Lúc ta và Khang nhi tới đảo Đào Hoa thì không biết lục quái đang ở trên đảo.

Hoàng Dung nói: -Đúng rồi, Giang Nam lục quái tuy nổi danh trên giang hồ nhưng cũng chỉ dựa vào hai chữ nghĩa hiệp, chứ nếu nói tới võ công võ nghệ thì Âu Dương bá bá người có coi ra gì. Hai người các người thu xếp việc này rất chu đáo, rõ ràng là có mưu đồ khác.

Âu Dương Phong cười nói: -Tiểu nha đầu thông minh thật, chắc không giấu được người điều gì.

Hoàng Dung nói: -Ta đoán thử nhé, nếu sai thì Âu Dương bá bá đừng trách. Ta nghĩ lúc người mới lên đảo vốn là mong Toàn Chân thất tử tới, nhưng cha ta và các đạo sĩ phái Toàn Chân đều đã rời đảo bỏ đi. Tiểu vương gia căn vặn cô Ngốc biết lục quái đang ở đó ờ lúc ấy hai người các người đại diện thân thủ giết chết ngũ quái rồi dàn cảnh là cha ta làm, kế giết hết bọn đầy tớ câm, xóa hết dấu vết trên đảo để không còn ai làm chứng. Về sau việc phát giác ra, bọn Hồng Thất công, Đoàn hoàng gia há lại không làm khó cha ta sao? Tiểu vương gia lại sợ cha ta trở về đảo Đào Hoa sẽ xóa hết dấu vết của các người nên cố ý thả cho Kha Trấn ác chạy thoát. Người này mắt mù, ăn nói cũng chưa thành thạo. Y không nhìn thấy chân tướng thì tự nhiên sẽ ăn nói bậy bạ thôi.

Kha Trấn ác nghe câu ấy, bất giác vừa bi phần vừa xấu hổ. Chỉ nghe Âu Dương Phong thờ dài nói: -Quả thật ta rất kính trọng Hoàng lão tà sinh được đưa con gái thế này. Mọi chuyện xảy ra quả vô cùng rắc rối, mà người đều đoán được rõ ràng tất cả như chính mắt nhìn thấy. Con nhãi kia, người quả rất thông minh.